

įveskite...

01

12 2012

Advento mąstymai kiekvienai dienai

Parapija

Adventas

0 komentarų

[A+] / [A-]

Titulinis

Parapija

Skaitiniai

Skelbimai

Naudinga

Kontaktai

Atmintinės

Fotogalerija

Sakramentai

Dienos šventasis

Videogalerija:

Kalėdos – tai šventė, skirta minėti Jėzaus gimimą. Jėzaus gimimu Dievas įrodė savo nuostabią meilę žmonijai ir užtikrino visiems naujo gyvenimo pradžią. Kiekvieną kartą, kai švęsdami Kalėdas minime Jėzaus gimimą, Dievas vis iš naujo kviečia mus atsiverti Jo meilei. Pažinkime Dievo meilę! Atsiliepkime šiam kvietimui, duotam visiems žmonėms, visiems laikams. Naujojo Testamento pabaigoje skaitome: „Ateik! Ir kas trokšta, teateina, ir kas nori, tesisemia dovanai gyvybės vandens“ (Ap 22, 17).

Nemažai žmonių galvoja, jog yra menki, neverti turėti ryšį su Dievu, abejoja ar netiki, kad gali su Dievu „kalbėti“. Klaidinga taip galvoti. Pasitikėk. Leisk malonei veikti. Negalvok, kad tai tau neįmanoma. Dievas nori ir su Tavim turėti tą asmeninį ryšį, nori Tave kalbinti. Tai yra Jo valia ir Tau. Neleisk klaidinančioms mintims atitolinti tave nuo Dievo, sumenkinti viltį. Galima asmeniškai pajusti Dievo meilę ir Jo rūpestį mums. Atverk Jam duris, neigiamomis mintimis nestatyk užtvarų. Kol netikėsi, kad Dievas tikrai myli kaip tikras Tėvas, kol negyvensi tikėjimu, tol dvasiniai nebręsi.

Ši ADVENTO programa yra proga „ateiti ir pasisemti gyvybės vandens“. Dievas trokšta parodyti Savo meilės gelmę. Jis nori prabilti kiekvienam, nori veikti giliai mūsų širdyse bei gyvenime. Tačiau Jis tai įvykdyti gali tik tuomet, kai mes aktyviai ir noriai su Juo bendraujam. Jėzus siūlo „gyvybės vandenį“ – Jo gyvenimą, Jo tiesą. Ir nuo mūsų priklauso, kaip tai priimsime, tuo tikėsime, aktyviai įsijungsime ir tuo gyvensime savo kasdienybėje. Pradėdamas šią programą, prašyk Dievo tikėjimo dovanos. Prašyk malonės Juo visiškai pasitikėti ir pažadėk Jam, kad stengsisi tikėti Jo meile tau. Atverdama Jam savo širdį ir protą gali pasitikėti Dievo veikimu savo gyvenime. Advento laikotarpis atvers duris į naują Kalėdų patirtį.

Kiekvieną dieną perskaityk pateiktą trumpą Šv. Rašto skyrelį. Tai bus proga kasdien skaityti Šv. Raštą. Perskaitęs skyrelį, susikaupk, pamąstytk. Po to perskaityk knygelėje tai dienai skirtą apmąstymą, kuris praplės tos dienos mintį.

Šiai programai esate kviečiami ugdyti maldos įgūdžius, prie kurių nesate įpratę. Todėl perskaityk nurodymus keletą kartų, kol aiškiai supras, kokia maldos eiga siūloma. Gal esame įpratę melstis dirbdami, vairuodami ar vaikščiodami. Šiai maldai svarbi *rami vieta*, kur galėtum pabūti bent *dešimt minučių* netrukdomas. Iš pradžių tai gali būti nelengva. Reikia išmokyti susikaupti, nusiraminti. Gali kilti įvairių minčių, kurios blaško ar trukdo. Jeigu esi darbais apsikrovęs, atsirasi daug pagundų praleisti šias dešimt minučių, kurias ryžaisi skirti susimąstymui. O jei apeisi šį maldos laiką, tai tuo pačiu praleisi progą patirti Dievo malonę bei Jo palaimą. Iš tikimybės kasdieninei maldai atveria mus Dievo pažadėtai malonei. Kai malda taps nepakeičiama kiekvienos dienos dalis, tada pajusi Dievo artumą ir patirsi asmenišką pokalbį su Juo. Tavo gyvenimas įgaus naują gelmę ir reikšmę.

Kaip susikaupti kasdien po 15 minučių?

1. Pasirink laiką.

2. Pasirink vietą – kad būtų kuo mažiau blaškymų. Paprašyk šeimos narių, kad tavęs netrukdytų.

3. Nusiraminęs „stok Dievo akivaizdoje“ – sutelk dėmesį į Viešpatį; tam padeda trumpi atodūsiai – garbink, šlovink ir dėkok Jam.

4. Programėlės:

- Perskaityk dienas skirtą Šv. Rašto ištrauką ir mąstymą.
- Gali iš lėto antrą kartą perskaityti, gal nori pasibraukti sakinių, mintį.
- Klausk savęs, „ką tai reiškia man, ką nori man tuo pasakyti, Viešpatie?“

5. Širdimi klausyk – tikėkis „išgirsti“, t.y. viduje bus sužadintos įžvalgos, mintys:

- Pajusi širdyje aiškumą, minties vedimą.
- Šv. Rašto kuri nors mintis kalbės širdžiai stipriau nei kitos.
- Atpažinsi dienos įvykiuose Dievo malonės veikimą.

6. Atsiliepk Dievo minčiai, Jo paraginimui:

- Padėkok, pasigėrėk.
- Prašyk atleidimo, atsiprašyk.
- Melski išminties.
- Melskis savo intencijomis.

7. Vesk užrašus – tai naudinga:

- Pasižymėk mintį, kuri tau svarbi.
- Įsidėmėk vieną ar kelias mintis, kurios Tau dienos metu primintų mąstymą.
- Dienos metu prisimink.

PIRMOSIOS SAVAITĖS TEMOS SANTRAUKA: DIEVO SŪNŪS IR DUKTERYS

KAZOKIŠKIŲ *šv. Marijos*
Marijos *Kugalašios*
BAŽNYČIA

Pirmojo advento sekmadienio evangelija įspėja „budėti“. Kokie tie pavojai, dėl kurių esame perspėjami? Tai pavojai, liečiantys mūsų amžinojo gyvenimo likimą.

KŪRIMO DARBAS

Dievas sutvėrė visą pasaulį ir visa, kas jame yra. Žmogus buvo Jo kūrybos viršūnė, sutvertas pagal paties Dievo panašumą (*Pr* 1, 16-17). Dievas norėjo, kad žmonės būtų Jo sūnūs ir dukterys, kurie dalintųsi laime su Juo visą gyvenimą (*Ef* 1, 4-5). Dievas troško, kad visi žmonės gyventų glaudžiamie ryšyje su Juo. Tačiau ta neužsitarnauta padėtis buvo prarasta per paties žmogaus neklusnumą, t.y. nuodėmę. Iš didelės meilės žmogui Dievas atstatė prarastą santykį, įsikūnydamas Jėzuje Kristuje (*Jn* 1, 1-3). Jėzaus gimimas teikia naują pradžią žmonijai.

MŪSŲ, KAIP DIEVO VAIKŲ, DIDINGUMAS

Jėzus mirė ir prisikėlė iš numirusiųjų sugrąžindamas prarastą didingą paveldą. Tarp visų Dievo vaikų teisių bei privilegijų yra teisė gyventi Dievo artumoje (*Ef* 3, 12). Kai atpažįstame šias teises, galime gyventi pagal Dievo suteiktą orumą ir patirti ramumą bei saugumą Jame. Nusivilsime, jei ieškosime savo saugumo kituose žmonėse ar daiktuose. Net jei pamirštame, kad Dievas yra mūsų Tėvas, Jis pats niekuomet nepamiršta, jog mes esame Jo vaikai (*Lk* 18, 11-32). Kai mes nuo Jo nusigręžiame, Jis vis tiek laukia mūsų sugrįžimo, kad iš naujo mums suteiktų prarastą būseną.

SUPRASKIME SAVO TIKRAJĮ IDENTITETĄ

Tik per Jėzų galime pažinti Dievą kaip savo Tėvą (*Kol* 1, 15; *Mt* 11, 17; *Žyd* 10, 19-23). Dievas trokšta glaudaus ryšio su mumis (*Iz* 55, 11). Šv. Raštas ir malda yra Dievo dovanos, per kurias galime artėti prie Jo ir Jį pažinti. Jėzus sakė: „Visą laiką budėkite ir melskitės“ (*Lk* 21, 36). Jėzus trokšta, kad su Juo bendrautume, todėl malda yra svarbi mūsų gyvenimo dalis.

RYŽKIMĖS MELSTIS IR SKAITYTI ŠV. RAŠTĄ

Malda turėtų būti tokia svarbi gyvenimo dalis, kad nė viena diena nepraeitų be jos. Reikia pasirinkti laiką, skirtą tik maldai. Reikia pasirinkti vietą, kur nebūtume trukdomi.

Tik per maldą ir skaitant Šv. Raštą tikrasis mūsų Jėzaus pažinimas atbunda. Šv. Raštas yra daugiau negu kažkokios žinios ar istorija apie Jėzų. Šioji programa padės nuosekliai melstis ir kasdien po truputį skaityti šv. Raštą.

- **Ryžkis ateinančią savaitę perskaityti kiekvienai dienai skirtą dalį.**
- **Perskaityk siūlomus Šv. Rašto skyrelius.**
- **Prašyk Šv. Dvasios apšviesti protą.**

PIRMSIOS SAVAITĖS KASDIENINIAI ŠVENTRAŠČIO SKAITINIAI BEI MINTYS

PIRMOJI DIENA

Iz 44, 1-3

„O dabar klausyk, Jokūbai, mano tarne, Izraeli, kurį išsirinkau!“ Taip kalba VIEŠPATS, tavo kūrėjas, kuris auklėjo tave nuo pat gimimo ir tau padėjo: „Nebijok, Jokūbai, mano tarne, Numylėtini, kurį išsirinkau! Apipilsiu vandeniui ištroškusią žemę, srovėmis sausumą palaistysiu; išliesiu savo dvasią ant tavo palikuonių ir savo palaiminimą ant tavųjų vaikų“.

Labai dažnai mūsų gyvenimas sukasi lyg karuselė, be sustojimo. Šią pirmą ADVENTO dieną sustokim ir paprašykim, kad Šv. Dvasia apšviestų mūsų supratimą ir duotų įžvalgos skaitant šį Šv. Rašto skyrelį.

Šie žodžiai tarti ne tik Jokūbui. Dar prieš tau gimstant ir tau Dievas norėjo ištarti šiuos žodžius. Dievas laukia tavo dėmesio, kad išgirstum šias mintis. Tikėk. Klausyk savo širdimi. Dievas nori, kad išgirstum šiuos žodžius, ištartus per pranašą Izaiją. Jam rūpi, kad suprastum, jog neatsitiktinai gyveni šioje žemėje. Jis tave myli; Jis tave sutvėrė; Jis tave pasirinko. Suprask, kad visa tavo egzistencija Juo remiasi. Jis nori, kad tu suprastum, kad Jis palaiko ryšius su kiekvienu savo vaiku, su kiekvienu, kuriam suteikia gyvybę. Kiek šią tiesą suprasi, tiek atpažinsi Jo pažadų išsipildymą savo gyvenime.

Ryžkis kasdien skirti laiko vykdyti šias pratybas. Jas vykdydamas vis labiau pajėgsi atsiverti tai tiesai, kurią Dievas nori parodyti. Savo gyvenime pajusi Dievo palaimą.

1. Kiekvieną dieną paskirk laiko asmeninei maldai.
2. Perskaityk nurodytą Šv. Rašto vietą ir dienos mąstymą, prašyk Šv. Dvasios apšvietimo skaitiniams suprasti.
3. Pamąstyk, kur atpažinai Dievo veikimą, kur manai prasilenkęs su juo? Dėkok ir/ar gailėkis, žinodamas, kad viskas padeda save geriau suprasti ir pastebėti Dievą, esantį dalimi tavo kasdienybės. Nežiūrint kokie buvo tavo sprendimai, pasirinkimai, Jis suteikia tokių malonių, kurios pačios reikalingiausios: ir gailestingumą, ir atleidimą, ir palaimą. Prašyk Šv. Dvasios pagalbos siekti gėrio, vengti blogio.

Maldele: Dangiškasis Tėve, štai aš. Štai koks esu. Imk mane, vesk mane, mokyk mane. Atsiduodu Tau. Suteik man malonės atpažinti Tave, esantį mano gyvenime, pašalink baimę ir visą mano nerangumą. Noriu geriau Tave pažinti. Atsiųsk man savo Dvasią, kad ji prisiliestų prie mano išdžiūvusios širdies, prie mano vidinės sausros. Dėkoju Tau, būk gailestingas.

ANTROJI DIENA

Mt 24, 42-44

„Todėl budėkite, nes nežinote, kurią dieną ateis jūsų Viešpats. Supraskite ir tai: jeigu šeimininkas žinotų, kurią nakties valandą ateis vagis, jis budėtų ir neleistų jam įsilaužti į namus. Todėl ir jūs būkite pasirengę, nes Žmogaus Sūnus ateis, kai nesitikėsite.“

Kai pasineriame į kasdienę rutiną ir kasdienes įvykius, dažnai pamirštame, kad šis mūsų gyvenimas nėra amžinas. Ateis toji diena, kuri bus paskutinė. Ir tai neišvengiama. Tą dieną turėsime duoti Jėzui mūsų gyvenimo apyskaitą.

Tačiau prisiminkime, kad Jėzus jau dabar yra su mumis, tarp mūsų ir ateina kiekvieną dieną. Jis dalyvauja mūsų gyvenime kaip gailestingas teisėjas, kuris parodo mūsų klaidas, ir kaip gailestingas gelbėtojas, kuris išlaisvina mus iš nuodėmių, jas atleisdamas. Svarbu pasiryžti ir dėmesingai ugdyti dvasinius įgūdžius: kasdien skirti laiko asmeninei maldai ir Šv. Rašto skaitymui, kad pajustumė ir atpažintume, kur, kada ir kaip Jėzus dalyvauja mūsų kasdienybėje.

Jėzus sakydamas savo mokiniams „budėkite“, nori perspėti, kaip yra svarbu kreipti dėmesį į Jo žodžius ir Jo mokymą. Mes galvojame, kad mūsų gyvenimas, mūsų planai, mūsų laikas yra mūsų nuosavybė. Taip nėra. Mūsų laikas – Dievo laikas, mes priklausome Viešpačiui. Jis yra mūsų savininkas. Kaip svarbu jau dabar bendrauti su Dievu, leisti Jam brandinti troškimus. Atpažink, kur veltui leidi laiką. Perskaityk *Mt 25, 1-14*. Tai pamokymas apie paikas ir protingas mergaites. Stokojančios negalėjo savo žibintų užsidegti kitų merginų alyva. Lygiai taip pat kitas negali už tave užmegzti artimo ryšio su Dievu. Tai gali padaryti tik tu. Kai pamils ir garbins Jėzų, tau nereikės bijoti Jo atėjimo. Tu Jį pasitiksi mielai ir džiaugsmingai, nes esi Jo pažintas ir Tu Jį pažįsti.

Maldelė: Dangiškasis Tėve, dėkoju Tau už gyvenimą, už kiekvieną dieną. Atnaujinu savo ryžtą ir norą Tau atsiduoti. Padėk man įprasminti kiekvieną dieną ir sąmoningai gyventi tikėjimu. Noriu Tave geriau pažinti. Stiprink mano tikėjimą, viltį ir meilę. Siųsk Šv. Dvasią. Imk mane, vesk mane, mokyk mane. Tu esi mano gyvenimo Viešpats, garbė Tau.

TREČIOJI DIENA

Lk 11, 1

„Kartą Jėzus vienoje vietoje meldėsi. Jam baigus maldą, vienas mokinyš paprašė: „Viešpatie, išmokyk mus melstis, kaip ir Jonas išmokė savuosius mokinius“.

Skaitydami šią trumpą Šv. Rašto eilutę, kurioje mokiniai prašo Jėzų išmokyti juos melstis, gal pagalvojai – neįsivaizduoju, kaip ir visi kiti žydai, laikėsi žydų papročių ir kalbėjo jiems nustatytas maldas.

Tad kodėl jie prašė Jėzaus išmokyti juos melstis? Matydami Jėzų besimeldžiantį, jie buvo nustebinti. Toks artimas ryšys su Dievu jiems buvo nežinomas. Mokinių kreipimasis į Jėzų parodė jų atvirumą ir nusižeminimą. Formaliai išmoktos maldos jų netenkino; jie atvėrė savo širdis ir prašė, kad juos pamokytytų kitaip melstis.

Šio Advento metu Jėzus nori ir tau atskleisti, kaip kreiptis į Dievą, kaip artimai bendrauti su Juo.

Melsk Šv. Dvasios, kad tau parodytų, kiek dar turi išmokyti, patirti; prašyk, kad Šv. Dvasia tave apšviestų, atvertų Šv. Raštą, kad jo žodis būtų gyvas ir asmeniškai prakalbinantis tave, kad suprastum ir pajustum Dievą, kaip mylintį Tėvą, kad pradėtum suprasti Jo išganymo palaimą. Po truputį gali vis labiau pažinti Jėzų savo kasdienybėje ir priimti Jį, kaip savo Išganytoją ir Viešpatį. Pagaliau ir tavo malda panašės į Jėzaus maldą. Tavo troškimas bus panašus į Jėzaus ir iš širdies tarsi: „Teesie šventas Tavo vardas, teateinie Tavo karalystė...“

(Pirmiausia minutėlę stabtelk, susikaupk, nurimk, mintimis nusileisk į savo vidinę gelmę, jauskis esantis prieš Dievą ir tik tada pradėk su Juo kalbėtis...)

Maldelė: Dangiškasis Tėve, išmokyk mane melstis, kalbėtis su Tavimi, bendrauti su Tavimi, išsakyti viską, kas širdyje ir klausyti. Taip, išmokyk klausyti, nutilti, nurimti ir būti su Tavimi, pajusti, jog esi manyje, kad Tavo buvimas man teikia gyvybę, laimina. Suteik man malonės norėti Tavo valios, kad Tavo valia manyje išsipildytų ir kad tavo karalystė – meilės, tiesos, teisingumo, gailestingumo karalystė – būtų man tikra.

KETVIRTOJI DIENA

Lk 10, 21-22

Tuomet jis pradžiugo Šventąja Dvasia ir prabilo: „Aš šlovinu tave, Tėve, dangaus ir žemės Viešpatie, kad paslėpei tai nuo išmintingųjų ir gudriųjų, o apreiškei mažutėliams. Taip, Tėve, nes tau taip patiko. Viskas man yra mano Tėvo atiduota. Ir niekas nežino, kas yra Sūnus, tik Tėvas, nei kas yra Tėvas, tik Sūnus ir tas, kam Sūnus panorės apreiškėti“.

Dažnai, kai pradėdame melstis ar skaityti Šv. Raštą, nejaučiam Dievo artumo. Galvojame apie savo nepajėgumą; kartais gali atrodyti, kad visa tai yra virš mūsų jėgų ir kad tai įmanoma suprasti tik teologiją studijavusiems ar dvasininkijai. Tai netiesa. Jėzaus laikais fariziejai buvo Šv. Rašto žinovai. Jie laisvai cituodavo Šv. Raštą, tačiau Jėzus ne juos vadino palaimintaisiais. Priešingai, jis net sakė, kad dėl jų puikybės, tikroji tiesa buvo nuo jų paslėpta. Kartais žinojimas tampa siena.

Jėzus mus pamoko, kad tik tuos jis laimina, tik tiems Jisai atsiskleidžia, kurie turi vaikams būdingus bruožus: imlumą, atvirumą, pasitikėjimą. Šiems Dievas apreiškia savo galios veikimą, meilę ir savo didybę. Tik tokie žmonės atpažįsta, kad be Dievo protas aptemdytas ir nuodėmės pasekmės atitolina nuo džiaugsmo ir laimės, kurio žmogus trokšta.

Puikybės, uždumimas, savęs kėlimas, neatlaidumas neleidžia išgirsti Dievo balso net skaitant Šv. Raštą: tada ir sunkiau atpažinti Dievo veikimą kasdienybės įvykiuose, nes priskiri sau ir savo sumanumui viską. Nesisielok. Kai tu atpažinsi ir įvardinsi savo puikybę ar kitas tave veikiančias nuodėmes, prašyk atleidimo ir priimk jį. Tuomet Dievo Žodis tau pasirodys naujoje šviesoje. Todėl neprotinga laikyti širdyje neapykantą, neatlaidumą ar kitą neigiamą jausmą, nes prarandi Dievo žvilgsnį, Jo meilės pajutimą, Jo atlaidumą ir gailestingumą.

Kai šiandien skaitysi Šv. Raštą, prašyk, kad Šv. Dvasia parodytų tas kliūtis, kurios tau trukdo pajusti Dievo malonę savo gyvenime. Atvira širdimi klausk Dievo ir tikėk, kad Jis atsilieps tokiu būdu, kuris labiausiai pakeis tavo širdį ir paveiks tavo gyvenimą.

Maldelė: Dangiškasis Tėve, noriu Tave garbinti, Tave šlovinti, į Tave nukreipti savo mintį ir dėmesį, kad tai padėtų man Tave išpažinti kaip visko Viešpatį. Suteik man malonės turėti paprastą, imlią širdį, kad galėtumei man Save apreiškėti. Šv. Dvasia, padėk man priimti tiesą apie savo ribotumą, kad Viešpaties gailestingumas mane paliestų ir sunaikintų manyje veikiančią puikybę ir kitas nuodėmes. Suteik man tvirtą širdį, kad noriai priimčiau tiesą apie save, kad Tavimi save pripildyčiau, kad vis labiau Tavimi pasitikečiau.

PENKTOJI DIENA

2 Pt 1, 19-20

„Mes turime tvirčiausią pranašų žodį. Jūs gerai darote laikydamiesi jo, tarsi žiburio, šviečiančio tamsioje vietoje, kol išauš diena ir jūsų širdyse užtekės aušrinė. Pirmiausia žinokite, kad jokia Rašto pranašystė negali būti savavališkai aiškinama, nes pranašystė niekuomet nėra atėjusi žmogaus valia, bet Šventosios Dvasios įkvėpti žmonės kalbėjo Dievo vardu.“

Šis Šv. Rašto skyrelis moko, kaip atrasti kelią tamsioje. Net ir kasdienėje kalboje mes sakome: „esu tamsioje, man tamsu.“ Tai reiškia, kad žinome, jog nežinome; jaučiame, jog stokojame faktų, jaučiame tiesos pilnatvės trūkumą.

Neretai net pakrikštyti žmonės, krikščionys, katalikai, nežino pagrindinių tikėjimo tiesų ir gyvena tamsioje, išgyvena daug abejonių. Tačiau jeigu kasdieną mes savo mintis maitintume Dievo Žodžiu ir suprastume Bažnyčios mokymą, apšviestume savo gyvenimo kelią lyg šviesiu žiburiu. Psalmininkas sako: „Tavo žodis – žibintas man kojoms ir šviesa mano takui.“ (Ps 119)

Šiandien iš naujo atkreipkime dėmesį į programos pradžioje nurodytą paaiškinimą „Kaip susikaupti.“ Neužtenka ištraukėles tik perskaityti. Reikia kelias minutes ramiai apsvarstyti jas Viešpaties akivaizdoje ir prašyti Jo

malonės apšviesti mūsų protą, kad kuo pilniau galėtume suprasti, ką nori mums pasakyti. Pavyzdžiui, kad ir šią tiesą: „Dievas sutvėrė tave iš meilės ir visada tave myli.“ Prašyk Dievo, kad parodytų, kiek Jis tave myli, kad Tave Jis visada mylėjo ir kad niekada visoje amžinybėje nebus momento, kada Jis nustotų tave mylėjęs. Jeigu pajusi abejonę, pasipriešinimą ar jei netikėsi, prašyk, kad Viešpats parodytų kliūtį ar netikėjimo priežastį tavėje. Padėk tą kliūtį prie Jėzaus kryžiaus ir prašyk, kad Jis pašalintų ir išgydytų tave, t. y. pašalintų abejonės priežastį. Širdyje pajusk nuoširdų gailestį dėl savo netikėjimo ir pasiryšk tikėjimu priimti Jo meilę, nežiūrint ką tavo jausmai tau siūlytų.

Maldelė: Dangiškasis Tėve, padėk man įtikėti Tavo meile. Paimk ir pašalink iš manęs visas abejones, netikėjimą ir proto tamsą... (toliau melskis savo mintimis ir širdimi).

ŠEŠTOJI DIENA

2 Tim 3, 16-17

„Visas Raštas yra Dievo įkvėptas ir naudingas mokyti, barti, taisyti, auklėti teismui, kad Dievo žmogus taptų tobulas, pasirengęs kiekvienam geram darbui“.

Šv. Raštas yra Dievo Žodis. Iš didelės mums meilės Dievas nori su mumis bendrauti, jausti vienybę. Dievas save atskleidžia ir mums kalba per visą aplinką, gyvenimo įvykius ir per savo Žodį. Nors esame žmogiškos būtybės, Dievas tai padarė įmanoma veikiant Jo Šventajai Dvasiai. Vienas iš Bažnyčios tėvų Šv. Krizostomas yra pasakęs: „Mes galime pažinti Dievo švelnumą, kurio žodžiai nepajėgia išaiškinti; rūpindamasis savo silpnais kūrinių Jis davė mums priėjimą prie savęs Jo Žodyje, Šventajame Rašte.“

Vatikano II susirinkimo dokumentas apie Apreiškimą „Dei Verbum“ labai aiškiai nurodo Šv. Rašto kilmę, jog Dievo apreikštieji dalykai, pateikiami Šv. Rašte, buvo užrašyti Šv. Dvasiai įkvėpiant. Kadangi šios knygos įkvėptos Šv. Dvasios, raštų autorius yra Dievas, kuris pasirinko savo įrankiais žmones, kurie rašė pagal savo natūralius sugebėjimus savo aplinkoj. „Šventosioms knygoms užrašyti Dievas pasirinko žmones, kurie, būdami įrankiai, naudojami savo sugebėjimais bei jėgomis, kad, Dievui veikiant juose ir per juos, kaip tikri autoriai užrašytų visa ir tik tai, ko jis norėjo“ (*Dei Verbum* 3).

Kai šiandieną paimsi į rankas Šv. Raštą, išpažink, kad tai yra DIEVO ŽODIS ir kad jis tave mokys, bars, taisyti ir auklės teisme, kad taptumei tobulas ir pasiruošęs kiekvienam geram darbui. Dievas nori, kad mes Jį intymiai, asmeniškai pažintume. Šv. Raštas yra brangi Dievo dovana, kuri mus įgalina asmeniškai Dievą pažinti. Šv. Jonas sako, kad Evangelijos tikslas yra, „kad tikėtum, jog Jėzus yra Mesijas, Dievo Sūnus, ir tikėdamis vardan Jo turėtume gyvenimą“ (*Jn* 20, 31).

Prašyk Šv. Dvasios, kad padėtų nugalėti visas kliūtis, kurios trukdo Šv. Raštą skaityti, jį skaitant, suprasti. Adventas yra tinkamas laikas prašyti, kad Dievas apsireikštų tau Šv. Rašto žodžiais. Būtų gera, kad šią savaitę paskirtum daugiau laiko Šv. Raštą skaityti. Skaityk kurią nors Evangeliją, kad padėtų pasiruošti Jėzaus atėjimo šventei.

(Pirmiausia minutėlę stabtelk, susikaupk, nurimk, mintimis nusileisk į savo vidinę gelmę, jauskis esantis prieš Dievą ir tik tada pradėk su Juo kalbėtis...)

Maldelė: Dangiškasis Tėve, (savaiais žodžiais...)

SEPTINTOJI DIENA

Iz 25, 6-8

„Galybių VIEŠPATS surengs šiame kalne visoms tautoms puotą su skaniausiais valgiais, puotą su rinktiniais vynais, – pokylį su gardumynais ir grynais, geriausiais vynais. Šiame kalne jis nukels tą šydą, kuris dengia visas gimines, tą nuometą, kuris gobia visas tautas. Jis visiems laikams sunaikins mirtį. Viešpats DIEVAS nušluostys ašaras nuo visų veidų. Savo tautos gėdą jis pašalins visur žemėje. Tikrai tai įvyks, nes taip kalbėjo VIEŠPATS!“

Ar tiki, kad Dievas nori tik to, kas tau geriausia? Galbūt tu žiūri į savo gyvenimą ir matai, kad jis yra pilnas skausmo, baimių, nusivylimų, praeities žaizdų ir gal matai tik miglotą ateitį? Gal kaltini Dievą ir abejoji Jo meile? Toks galvojimas pasitaiko dažnai, bet tai nėra dalis Dievo plano. Nepaisant, kokie kasdienybės įvykiai tave aplankytų, Dievas nori, kad dėl visko kreiptumeis į Jį, kad pažintum Jo meilės planą ir Juo pasitikėtum. Jėzus – tavo Išgelbėtojas, Išganytojas. Žinok, Jis tau reikalingas. Dažnai neišsivaduojam iš savo neigiamų jausmų, vargstam ir nenorim Viešpaties įsileisti. Meldžiantis ir skaitant Šv. Raštą, Viešpaties Dvasia tau tikrai parodys savo gerumą ir gailestingumą. Dievas nori parodyti savo asmenišką meilę kiekvienam ir kiekvieną apdovanoti visokeriopomis malonėmis.

Šimtas metų iki Jėzaus gimimo pranašas Izaijas pranašavo, kokias dideles dvasines malones Viešpats numato tiems, kurie tikės Atpirkėjo pažadais. Naudodamasis maisto simboliu, jis malonę prilygina vestuvių puotai.

Giliu tikėjimu kreipkis į Dievą prašydamas, kad paliestų tave Jo malonė, kad kuo labiau atsiskleistų Jo pažadų ir tiesos pilnatvė. Prašyk Jo, kad tau parodytų, jog visi pažadėti palaiminimai Jėzuje Kristuje yra skirti ir tau. Prašyk tikėjimo malonės savo širdžiai, laukiant artėjančių Kalėdų švenčių. Jis duos tau daug daugiau, negu tu tikiesi. Kai kasdien būsi maldoje su Dievo Žodžiu, nejučia tavo tikėjimas ir pasitikėjimas stiprės.

Maldelė: Dangiškasis Tėve, gailiuosi, kad kartais daugiau pasitikiu savimi, negu Tavo Žodžio tiesa. Su pasitikėjimu viliuosi, kad Jėzus ateina ir ateis iš naujo į mano gyvenimą, nes tik Jis vienas gali panaikinti tai, kas man trukdo Tave atpažinti. Tikiu, jog sukūręs mane iš meilės, iš meilės mane palaikai ir paženklini mano gyvenimą gėriu, ne blogiu. Marija, mano Motina, užtark mane pas savo Sūnų, kad ramiai dėčiausi Jo žodį į savo širdį, kaip kad tu darei.

Baigiant pirmąją Advento savaitę:

- perskaityk 1-sios savaitės temą;
- peržiūrėk savo užrašus: ko Dievas tave mokė šią savaitę, ką atskleidė meldžiantis ir skaitant Šv. Raštą;
- padėkok Dievui už viską, ko Jis mokė ir ką tau parodė;
- pasiryšk ateinančią savaitę kasdien skirti laiko Šv. Rašto skaitymui ir maldai.

ANTROSIOS SAVAITĖS TEMOS SANTRAUKA:DIEVO GAILESTINGUMAS ATGAILA

Jonas Krikštytojas skelbė nuodėmių atleidimą ir kvietė žmones į atgailą. „Jis skelbė atsivertimo krikštą nuodėmėms atleisti“ (*Mk* 1, 4). Jėzus skelbė tą patį: „Atėjo metas, prisiartino Dievo karalystė, atsiverskite ir tikėkite Evangelija“ (*Mk* 1, 15). Dievas norėjo, kad visi žmonės gyventų glaudžiamame ryšyje su Juo.

Tą planą suardė nuodėmė. Šis pirminis pasipriešinimas, pasireiškiantis neklusnu~mu, yra palietęs kiekvieną žmogų. „Kaip per vieną žmogų nuodėmė įėjo į pasaulį, o per nuodėmę mirtis, taip mirtis įsisukverbė į visus žmones, nes visi nusidėjo“ (*Rom* 5, 12). Bet Dievas parodė žmogui savo meilę, siųsdamas savo Sūnų į pasaulį, kad mus atpirktų iš tos padėties. „O Dievas mums parodė savo meilę tuo, kad Kristus numirė už mus, kai mes tebebuvo me nusidėjėliai“ (*Rom* 5, 8). Šiandien daug žmonių yra praradę jautrumą nuodėmei. Kartais net

nepripažįsta paties polinkio į nuodėmę. Todėl mums reikia melstis, kad mes atpažintume nuodėmę savo kasdieniame gyvenime.

DIEVO ATLEIDIMAS

Dievas nenori mūsų pasmerkti, bet išlaisvinti iš nuodėmės. „*Dievas gi nesiuntė savo Sūnaus į pasaulį, kad Jis pasaulį pasmerktų, bet kad pasaulis per Jį būtų išgelbėtas*“ (Jn 3, 17). Šv. Dvasia mums padeda atpažinti mūsų nuodėmes ir su nusižeminimu priimti atleidimą (1 Jn 1, 8-9 ir Jn 16, 8-11). Pasaulyje daugybė žmonių yra pašalinę Dievą iš savo gyvenimo. Kiti net kaltina Dievą, kad jų maldos neišklausytos. Tačiau, kai mes, atpažinę savo nuodėmes, nuoširdžiai kreipiamės į Dievą, galime būti tikri, kad Jis atleis. „*Jeigu išpažįstame savo nuodėmes, Jis ištikimas ir teisingas, kad atleistų mums nuodėmes ir apvalytų mus nuo visų nedorybių*“ (1 Jn 1, 9).

SANTYKIŲ PAGYDYMAS

Dažnai santykius šeimoje ir tarp atskirų žmonių sugriauna pyktis, neatleidimas, apkalbinėjimai, įtarimai, smerkimai, noras atkeršyti ir panašiai. Jėzus nori šiuos pairčius santykius pagydyti savo dosnia meile, suteikdamas dovanai savo atleidimą. O mes turime prašyti Šv. Dvasios mums nurodyti tuos nuodėmingus jausmus, kurie dar slypi mumyse. Atgailaudami ir meldamiesi pajėgsime kitiems atleisti. Išpažintyje priimame Dievo atleidimą ir gydymą: dažnai tai būna pradžia tikrojo ryžto siekti darnos.

Šeimos santykių gydymas ypač svarbus. Yra būtina paskirti laiko apmąstyti savo santykius su kitais šeimos nariais, ypač prisimenant tuos momentus, kada esame kitus užgavę ar įskaudinę. Atpažinę savo kaltę, privalome prašyti jų atleidimo. Tai būtų proga pareikšti savo meilę vienas kitam ir pasiryžti susilaikyti nuo įvairių įžeidimų žodžiais ar veiksmais. „*Joks bjaurus žodis teneišeina iš jūsų lūpų; kalbėkite vien kas gera, kas tinka pamokyti ir duoda naudą klausytojams.*“ (Ef 4, 29) Per Jėzaus mirtį ir prisikėlimą mes tapome „nauji kūriniai.“ Ruošdamiesi Kalėdoms, mes visi esame raginami susitaikyti su Dievu (2 Kor 5, 20) ir vienas su kitu.

- **Ryžkis šią savaitę kasdien skaityti nurodytus Šv. Rašto skyrelius;**
- **prašyk Šv. Dvasios, kad padėtų suprasti, ką skaitai.**

ANTROSIOS SAVAITĖS ŠVENTRAŠČIO SKAITINIAI BEI MINTYS MĄSTYMU

PIRMOJI DIENA

Mk 1, 14-15

Kai Jonas buvo suimtas, Jėzus sugrįžo į Galilėją ir ėmė skelbti gerąją Dievo naujieną: „Atėjo įvykdymo metas, Dievo karalystė čia pat! Atsiverskite ir tikėkite Evangelija!“

Per visą Senąjį Testamentą Dievas žadėjo Mesiją, ateisiantį ir sugrąžinsiantį ryšius, prarastus žmogui prieštaraujant savo mylinčiam Sutvėrėjui. Nuodėmė ir atsiskyrimas nuo Dievo užtemdė žmonių protą tikrajai Dievo pažado reikšmei. Daugelis manė, kad atėjęs Mesijas atnaujins politinį ir materialų gyvenimą. Iš tikrųjų tol, kol mes nesuprantame nuodėmės pasekmės ir reikalingumo Jėzų Kristų išpažinti savo asmeniniu Išganytoju ir Viešpačiu, tol mes kreipsimės į Viešpatį prašydami Jo tik gerinti mūsų žemiškąjį gyvenimą. Todėl mūsų maldos taip dažnai tėra vien prašymų maldos, atspindinčios rūpestį savimi.

Pradėdamas savo misiją, Jėzus aiškiai pabrėžė Jo į žemę atėjimo tikrąjį tikslą – Dievo karalystė yra čia pat ir kad visi vyrai ir moterys kviečiami į atgailą.

Ką reiškia atgaila? Tikra, nuoširdi, pilnutinė atgaila yra savo minčių, veiksmų, kalbos ir gyvenimo būdo, priešingo Dievo valiai, pakeitimas. Atgaila yra žmogaus proto, širdies ir valios pakeitimas. Tai vidinė dvasinė realybė.

Praeitą savaitę mąstymuose daugelį kartų buvo raginama skaityti Dievo Žodį. Jei jo nenustosite skaityti, aiškiau suprasite Dievo valią savo gyvenime. Pamažu pradėsite pažinti save ir tikrąją savo padėtį, neretai nuodėmės aptemdytą ir iškreiptą. „*Nes mano mintys – ne jūsų mintys, o mano keliai – ne jūsų keliai*“, – **VIEŠPATIES žodis.** (Iz 55, 8).

Nuoširdi atgaila yra Šv. Dvasios dovana, vedanti žmogų į savo nuodėmių atpažinimą – meilės tiek Dievui, tiek artimui atmetimą. Atpažinus tai kaip savo pagrindinę nuodėmę, turime pajusti atsakomybę ir rasti jėgų nusigręžti nuo nuodėmės. Tada galutinis žingsnis lieka prašyti mūsų mylimo Tėvo atleidimo, kuris yra mums duotas Jėzaus Kristaus išlietu krauju.

MALDA: (prisimink: svarbu susikaupti, nurimti, gal kelis kartus giliai atsikvėpti, mintimis nusileisti į širdies gelmę... tik tada mintimis kalbėti/melstis).

Dangiškasis Tėve, Tu kvieti mane į atsivertimą, į atgailą, į atpažinimą. Nesu ten, kur Tu norėtum. Nuodėmė mane sulaiko, temdo, varžo. Išpažįstu Tau, kad esu nusidėjęs, kad pasiduodu blogio traukai. Paliesk mane savo malone, suteik man atgailos malonę, sustiprink ryžtą ir pastangas rinktis Tave ir Tavo vertybes. Padėk man kurti Tavo teisingumo, meilės, tiesos, gailestingumo Karalystę.

ANTROJI DIENA

Rom 13, 11-14

„Supraskite, koks dabar laikas. Išmušė valanda jums pabusti iš miego. Dabar išganymas arčiau, negu tuomet, kai įtikėjome. Naktis nuslinko, diena prisiartino. Tad nusimeskime tamsos darbus, apsiginkluokime šviesos ginklais! Kaip dieną elkimės padoriai, saugodamiesi apsirijimo, girtavimo, palaidumo, neskaistumo, nesantaikos ir pavyduliavimo. Apsivilkite Viešpačiu Jėzumi Kristumi ir nelepinkite savo kūno, netenkinkite jo geidulių“

Prieš penkiolika šimtmečių ši ištrauka iš laiško romėnams taip palietė jauną inteligentą ir gyvenimo vilionėms pasidavusį žmogų, kad jis jautėsi tarsi nuginklutas savo netikėjime ir gyvenimo įpročiuose. Išsigandęs savo nuodėmingos praeities ir Gyvojo Dievo atmetimo, jis sušuko su gailėsčiu, bet džiaugsmingai: „*Per vėlai aš Tave pamilau, o Groži, esantį nuo amžių ir visuomet naują*“. Šis jaunas žmogus – Šv. Augustinas – tapo garsiu tikėjimo mokytoju ir vyskupu; vadinas, nebuvo „per vėlu“. Jis priėmė Dievo malonę, parodžiusią jam jo paties ir pasaulio tuštybę, kad gyveno klaidoje siekdamas vien pasi-tenki-nimo, sėkmės ir garbės, leidosi į nuodėmingus santykius bei kitus pasaulio malonumus. Šv. Dvasiai veikiant jis savo gyvenimo vairą pasuko Dievo pusėn.

Nei vienam nėra per vėlu. Dievas nori, kad ir tu pagalvotum, koks svarbus yra Jo kvietimas. Tai kvietimas į išganyką. Tai kvietimas gyventi išlaisvintam iš nuodėmės jau dabar. Tai išganymas ne tik mirtyje, amžinybėje, bet jau dabar. Tam ir Jėzus Kristus atėjo, kad gyventume išlaisvinti iš nuodėmės jau dabar. Nėra ko žaisti nei su nuodėme, nei su laiku, nes nežinome nei dienos, nei valandos. Prašyk Šv. Dvasios, kad Ji parodytų tavo nuodėmę. Gręžkis į Jėzų Kristų, nes Jis jau nugalėjo nuodėmės blogį, ir tai jau dabar gali patirti savo

gyvenime.

Žinome, aplinka veikia. Pasaulio dvasia nuolatos bando įtikinti, kad viskas gerai ir kad nėra rimto reikalo kuo nors rūpintis. Bet Šv. Paulius, rašydamas korintiečiams, sako: „*Jeigu mūsų Evangelija tebėra paslėpta, tai Ji yra paslėpta vien tik einantiems į pražūtį, netikintiems, kuriems šio pasaulio dievaitis apakino protus, kad jie neišvystų Kristaus šlovės – Evangelijos šviesos; ogi Kristus yra Dievo atvaizdas*“ (2 Kor 4, 3-4). Ten pat rašo: „*Kaip Dievo bendradarbiai norime jus išpėti: neimkite Dievo malonės veltui! Jis sako: Aš išklasiau tavęs priimtiniu metu, aš tau pagelbėjau išganymo dieną. Štai dabar palankus metas, štai dabar išganymo diena!*“ (2 Kor 6, 1-2).

Bail maldele savais žodžiais.

...atpažįstu nuklydimus, jau dabar išganymo metas, jau dabar Jėzus nori veikti mano gyvenime, noriu „apsivilkti“ Jėzumi Kristumi... atsiverk, prašyk, pasivesk...

TREČIOJI DIENA

Jn 16, 7-8

„*Bet sakau Jums gryną tiesą: jums geriau, kad aš iškeliauju, nes jei neiškeliausiu, pas jus neateis Globėjas. O nukeliavęs aš Jį jums atsiųsiu. Jis ateis ir parodys pasauliui, kaip jis klysta dėl nuodėmės, dėl teisybės, dėl teismo*“.

Mes norime save apginti ir net savo nuodėmingumą pateisinti. Tai dažnai pasireiškia teigiant, kad nuodėmės iš viso nėra. Kartais kita reakcija pasireiškia prisiimant visą kaltę ir gyvenant apimtiems kaltės jausmo ar įsitikinus, jog esame pasmerkti; ir tai neretai veda į depresiją ir neviltį. Toks galvojimas parodo, kad pagrindinės Evangelijos tiesos nesuvoktos. O pagrindinės tiesos parodo ne tik žmogaus nuodėmingumo polinkį, bet ir Dievo išganingą veikimą per Jėzų ir Šv. Dvasią. Šią savaitę paskaitykite žmonijos sukilimo prieš Dievą istoriją Pradžios knygos 3 skyriuje (ST).

Pažiūrėkime į kai kuriuos nuodėmės bruožus:

1. **Netikėjimas:** Adomo ir Ievos susigundymas buvo neklusnumas Dievui; jie pakluso piktojo vilionei. Tai darydami, jie atmetė Dievo Žodį.
2. **Nepriklausomumas:** Adomas ir Ieva panoro gyventi savarankiškai, nepriklausomai nuo Dievo. Jie manė galėsią kontroliuoti savo gyvenimą be Dievo. Jie atmetė Dievo autoritetą.
3. **Jausmai** viršija tiesą: Dievo sutvėrto žmogaus protas veikiamas Dievo Dvasia, o jausmai – proto kontrolėje. Nuodėmė sudarkė Dievo nustatytą tvarką. Pirmieji tėvai panaudojo savo protą Dievo apreiškimui atmesti ir priėmė šėtono gundymus nepasitikėti Dievu. Reiškia, jie priėmė sprendimą vadovautis savo jausmais, o ne protu: „Medžio vaisiai yra patrauklūs akims“.
4. **Apgavystė ir baimė:** Pirmutinis neklusnumo vaisius yra baimė. Kai Dievas prakalbino Adomą, šis nedavė Dievui tikslaus atsakymo, bet pirma apkaltino žmoną ir paskui patį Dievą, kad davė jam tokią draugę, ir slėpėsi nuo Dievo.

Jėzus apaštalams pasakė, jog atsiųs Šv. Dvasią, kuri atskleis tiesos pilnatvę, ir toje pilnatvėje bus tiesa apie nuodėmingumą. Pirmųjų tėvų neklusnumo nuodėmė neretai pasikartoja ir mūsų gyvenime. Popiežius Jonas Paulius II: „*Taip ši nuodėmingumą pamatę, mes atrandame dvigubą dovaną — tiesos dovaną, kurią atskleidžia sąžinė, ir išganymo tikrumo dovaną. Tiesos Dvasia yra mūsų Patarėja*.“

Malda: Sutelkęs mintis, nuolankiai nusižemink Dievo akyse, patirk savo menkumą, nuodėmingumą, silpnumą. Prašyk Jo pagalbos, Jo Šv. Dvasios. Pajusk ne tik vidinę gėdą, nejaukumą, bet ir viltį būti išlaisvintam iš savo silpnumų. Yra Jėzus. Čia pat, šalia ir laukia tave gydyti, išlaisvinti, prisiliesti ir laiminti. **Melskis savais žodžiais....**

KETVIRTOJI DIENA

Ef 4, 1-3

„*Taigi aš, kalinys Viešpatyje, raginu jus elgtis, kaip dera jūsų pašaukimui, į kurį esate pašaukti. Su visu nuolankumu bei meilumu, su didžia kantrybe palaikykite tarpusavio meilę, uoliai sergėkite dvasios vienybę taikos ryšiais*.“

Dievas nori, kad mes darniai, nuoširdžiai sugyventume. Žmonijai atsisiųs bendrauti su Dievu, galimybė taikiai sugyventi buvo giliai pažeista. Kai gyvenimą teikianti versmė atvesta, sunku išlaikyti draugiškus ryšius vien savo jėgomis. Nuodėmės pasekmės pažeistas žmogus neišvengiamai veikiamas blogio ir pats tampa blogio skleidėjas savo aplinkoje. Tai pasitvirtina tiek žmogaus gyvenime, tiek pačioje visuomenėje. Nesunku pastebėti vidinės netvarkos bei iš to išplaukiančių veiksmų pasekmes. (*Reconciliatio et Paenitentia* 15).

Advento laikotarpiu bandykime su Dievo pagalba išgydyti nutrūkusius tarpusavio santykius. Mąstydamas apie savo gyvenimą ir tarpusavio bendravimą, prašyk Šv. Dvasios, kad parodytų tavo neatlaidumo, savęs pateisinimo, neapykantos, kritiškumo kitiems ar bet kokio nors kito neigiamo elgesio priežastis. Visa tai skaldo bendruomenę ir apsunkina tarpusavio meilę. Galbūt esi pasidavęs nevilčiai, nebetiki, jog Dievas gali pagydyti ir išsilaisvinti. Dangiškasis Tėvas per Jėzaus Kristaus kryžiaus ir mirties pergalės malonę gali išgydyti gyvenimo sužalotą širdį bei nutrūkusius tarpusavio ryšius.

Gal yra žmonių, kurių mes nemėgstame, su kuriais sunku draugauti, bendrauti. Gal tie žmonės širdyje nešioja neigiamus nusistatymus, sunkiai atleidžia, ypač tiems, su kuriais praeityje yra turėję blogų išgyvenimų, arba tiesiog yra žmonių, kurių elgesys mus erzina. Apie tai Jėzus pasakė labai stipriai: „*O aš jums sakau, jei kas pyksta ant savo brolio, turi atsakyti teisme. Kas sako savo broliui „pusgalvi“, turės stoti prieš aukščiausią teismo tarybą. O kas sako „kvaily“ – tas smerktinas į pragaro ugnį*“ (Mt 15, 22). Jėzaus pamokymas aiškiai pasako, jog yra nuodėmė, jei mes tą, kurį Dievas pašaukė, Kristus išganė ir Šv. Dvasia pašventino, traktuojame negatyviai bei paniekinančiai. Todėl turime gailėtis ir prašyti atleidimo už tuos momentus, kada mes nepriėmėme kitų, kaip vienos šeimos narių Kristuje.

PENKTOJI DIENA

Ef 2, 14-16

„*Jis yra mūsų sutaukinimas, iš abiejų padaręs viena, sugriovęs viduje stovinčią pertvarą, savo kūnu panaikinęs priešybę. Jis panaikino įsakymų įstatymą su jo potvarkiais, kad iš dviejų jame būtų sukurtas vienas naujas žmogus. Jis įkūrė taiką ir viename kūne kryžiumi abejus sutaukino su Dievu, pats savyje sugriaudamas priešišumą*.“

„Jis (Kristus) yra mūsų taika.“ Gal kai galvojame apie Jėzų, ateinantį į šį pasaulį, mes Jį įsivaizduojame kaip bejėgį, silpną kūdikį. Tačiau Kalėdų reikšmė yra daug gilesnė. Tai yra mūsų pačių išganymo minėjimas, tikra šventė, žyminti tai, kad Jėzus atėjo „išgelbėti savo tautą iš nuodėmių“ (Mt 1, 21). Jis ateina kaip taikos Dievas, kuris savo kryžiaus auka atneša žemėn taiką. Jis panaikina nesantaiką tarp Dievo ir žmonijos. Visa nesantaika tarp žmonių yra kaip tik toji pati puikybė ir išdidumas, dėl kurio Jėzus buvo reikalingas. Šis išdidumas yra nuodėmė, o nuodėmė veda į mirtį. Tik tada, kai mes visiškai suprasime nuodėmę, pažinsime išganymo

reikšmę. Aišku, maloniau pasiteisinti ir smagiau, kai mums kas pataria nekartoti neigiamų dalykų; tuo save paguodžiam, nes išvengiam įvardinti, kas bloga; kiti net pataria nekalbėti apie nuodėmę, verčiau apie Dievo meilę ir Jo gailestingumą. Nuodėmė tikra. Nuodėmė palieka savo pasekmes, atsiskyrimą nuo Dievo. Tam ir Kalėdos, tam ir Jėzus.

Kad labiau suprastume Dievo meilę, reikia suprasti savo atsiskyrimo nuo Dievo bedugnę. Laisvu savo valios pasirinkimu mes pastatome save prieš Dievą ir savo išdidumu tampame Jo konkurentai. Pagalvok, kaip dažnai tavo mintys sukasi tik apie save patį? Dievas nori, kad mes paklustume Jo valiai, autoritetui ir kad nuolatos ieškotume Jo kelio. „*Nebūk išmintingas tik sau; pagarbiai bijok VIEŠPATIES ir venk pikto.*“ (Pat 3, 7) Kaip svarbu Šv. Dvasios prašyti jautrios širdies paklusti Jo valiai.

Sakyti, jog Jėzus yra mūsų taikdarys, reiškia pripažinti, jog tik Jis, kaip Dievas ir žmogus, gali atsistoti prieš Dievą mūsų priešiškumą išteisinti.

Mes tikime, kad Jėzuje turime nuodėmių atleidimą ir sutaikinimą su Tėvu. Tikėdami į Jėzaus mirties galią, nešančią išganyką, žinome, kad nuodėmės atleistos. Jei tikėjimu mes tai priimsime, patirsime kryžiaus pergalės jėgą savo gyvenime ir mūsų gyvenimas galės keistis. Sunkiomis bandymų valandomis mes galime melstis, sakydami: „*Štai Jėzaus Kristaus kryžius. Eikite šalin visos tamsios jėgos, nes Jėzus atnešė triumfuojančią pergalę*“ (Šv. Antanas Paduvietis).

Malda. Jėzau, būk mano sutaikintojas, būk mano nuodėmės pergalė, įveik manyje blogį, kuris atskiria mane nuo Tėvo ir nuo kitų žmonių. Išpažįstu Tavo atėjimą, kad atėjai sutaikyti visus žmones su Tėvu, ir mane su tais, kurie mane įžeidė ar su kuriais man sunku. Padėk man suprasti, kaip nuodėmė atskiria mane nuo Tėvo, kokioje bedugnėje galiu pasilikti, ir neleisk man suklipti. Atsiduodu Tau, Tavo atpirkimo malonei ir sutaikinimui. Veik manyje ir mano aplinkoje.

ŠEŠTOJI DIENA

1 Jn 1, 7-9

„O jei vaikščiojame šviesoje, kaip ir Jis yra šviesoje, mes bendraujame vieni su kitais ir Jo Sūnaus Jėzaus Kristaus kraujas apvalo mus nuo visų nuodėmių. Jei sakytume, kad neturime nuodėmės, klaidintume patys save, ir nebūtų mumyse tiesos. Jeigu išpažįstame savo nuodėmes, Jis ištikimas ir teisingas, kad atleistų mums nuodėmes ir apvalytų mus nuo visų nedorybių“.

Dievo pažadas išsipildė Jėzaus atėjimu. Todėl mums nebereikia gyventi tamsoje ir sumišime. Advento laikotarpiu, atsidavęs maldai, atgailai ir Dievo Žodžio skaitymui, viltinai lauk ir tikėkis, kad Dievas įves tave į Jo nuostabią šviesą. Melskis, kad per šias Kalėdas degsimos Kalėdinės papuošimo žvakės reikštų, jog jūsų gyvenimas ir namai apšviesti Jėzaus artumu ir palaimos tikrove.

Kodėl Jėzus yra mūsų šviesa? Todėl, kad savo kraujo praliejimu Jis panaikino mūsų nuodėmės tamsą. Šiuo būdu tobulai apvalyti, mes drįstame artintis prie Dievo. Jėzaus kančia, Jo kraujo praliejimu, tavo nuodėmės atleistos, ir panaikinta kaltė; gali atsistoti Dievo akivaizdoje švarus, be gėdos. Tu tapai vėl Dievo vaikas, kai Jėzus prisiėmė sau tavo nuodėmės bausmę. Jis sumokėjo mirties kainą už tave, kad tu galėtum gyventi amžinai.

„Taigi, broliai ir sesės, Kristaus kraujas laiduoja mums, kad žengsime į šventovę. Jis atvėrė mums naują ir gyvą kelią pro uždangą, tai yra per savąjį kūną; mes turime ir didį kunigą Dievo namams. Todėl ateikime su tyra širdimi ir giliu tikėjimu, apvalę širdis nuo nešvarios sąžinės ir nuplovę kūną švarių vandeniu.“ (Žyd 10, 19-22)

Jau šiandien pagalvokime apie išpažinties sakramentą ir jam pradėkim ruoštis. Per išpažintį dėkingomis širdimis mes klaupiamės prieš Jėzų, pripažindami, kad esame išgydyti Jo žaizdomis. Ateiname pas Jį silpni ir nuodėmingi. Tikėjimu užtikrinti, randame išsivadavimą iš savo nuodėmės vergystės. Todėl ruošdamiesi prašykime Šv. Dvasią apšviesti mūsų protus ir parodyti mūsų nusigręžimus nuo Jėzaus Kristaus, kad Kristaus kryžius paliestų visas mūsų paslėptas ir apgaulingas nuodėmių šaknis.

Be to, jais tavo tarnas pamokomas, –

kas jų laikosi, gauna didelį atlygį.

Savo klaidas kas gali pastebėti?

Apvalyk mane nuo kalčių, kurių neįaučiu! (Ps 19, 12-13)

Gerai atlikta išpažintis suteikia mums Dievo ramybę. Popiežius Jonas Paulius II išpažintį apibūdina kaip širdies gelmės šventę, sugražinančią prarastą džiaugsmą, kurio tiek daug žmonių jau nebepažįsta. Galime artintis prie Dievo visiškai pasitikėdami, jog esame Jo vaikai, išlaisvinti iš blogio ir mylimi. „*Tuo būdu dabar nėra pasmerkimo tiems, kurie yra Kristuje Jėzuje*“ (Rom 8, 11)

SEPTINTOJI DIENA

1 Pt 1, 18-21

„Juk jūs žinote, kad esate atpirkti iš niekingos nuo protėvių paveldėtos elgsenos ne nykstančiais turtais, sidabru ar auksu, bet brangiuoju krauju Kristaus, to avinėlio be klaidos ir dėmės. O jis buvo numatytas dar prieš pasaulio sukūrimą ir apreikštas laikų pabaigoje jums, per Jį įtikėjusiems Dievą, kuris Jį prikėlė iš numirusių ir suteikė Jam garbę; todėl ir jūsų tikėjimas bei viltis kyla į Dievą.“

Šiame laiške Šv. Petras moko naujus krikščionis suprasti, kokią dovaną jie yra gavę. Krikštu suteikiama naujojo gyvenimo dovana. Jėzus savo krauju atpirkio mirties bausmę, kurią mes užsitarnavome savo nuodėmingu gyvenimu. Gaunamas naujasis gyvenimas yra mūsų amžinojo paveldėjimo užstatas. Krikštu visi gauname šios galimybės sėklą. Tačiau stokodami supratimo, apleisdami maldą ir nesidomėdami Dievo Žodžiu, daugelis krikščionių nepatiria šio naujo gyvenimo tikrumo. Kaip nuostabu, kad skiriate laiko ir bendraujate su Dievu naudodami šią Advento programą.

Tik tada, kai Evangelijos tiesos pakeis mūsų įprastą būdą galvoti, pradėsime pastebėti pasekmes savo gyvenime. „*Visa žmonija – kaip žolė, jos gražumas – kaip laukų gėlės. Žolė nudžiūsta, gėlė nuvyta, bet Dievo Žodis tveria amžiais*“ (Iz 40, 6-8).

Koks gali būti gyvenimas, valdomas įpročių ir pasidavęs lėkštam galvojimui? Tai gyvenimas be vertybių, nevaisingas ir neefektyvus, ir pats žmogus nelaimingas. Toks gyvenimas stokoja Dievo šviesos, dar reikia Šv. Dvasios atnaujinimo. Šėtonas nuolatos veikia mūsų aplinką ir mus pačius. Jis nuolatos kiša visokį melą, kad tik atitrauktų mūsų mintis nuo Dievo plano. Šv. Paulius Efeziečiams rašo: „*Taigi aš liepiu ir įspėju Viešpatyje, kad jūs nesielgtumėte, kaip elgiasi pagony s dėl savo proto menkystės*“ (Ef 4, 17). Paulius suprato, kad nuodėmingo elgesio šaknis slypi klaidingame žmogaus protavime. Klaidingas protavimas veda žmogų į abejones, gyvenimo prasmės praradimą, nusivylimą, suirutę. Gyvenimas tampa nesustojama pastanga užpildyti tuštumą nesibaigiančiais išgyvenimais ir nuolat siekiama garbe.

Būdami vienybėje su Kristumi, mes galime naudotis Jo teikiama išmintimi ir jėga. Todėl tebegyvenant medžiaginiame pasaulyje, yra įmanoma tuo pačiu gyventi ir dirbti dvasinėje plotmėje. Su Kristaus dvasia pajėgiame suprasti, matyti ir pakeisti savo klaidingus nusiteikimus bei mūsų priešingus nusistatymus, išplaukiančius iš sužalotos prigimties. Krikščionis yra budrus savo galvojimui, žodžiais bei veiksmais,

saugodamas, kad visas gyvenimas atitiktų Kristaus dvasią. „Ir neskite šiuo pasauliu, bet pasikeiskite atsinaujindami dvasia, kad galėtumėte suvokti Dievo valią, – kas gera, tinkama ir tobula.“ (Rom 12, 2)

Antros savaitės pabaigoje:

- perskaityk dar kartą antros savaitės temą;
- kas labiausiai išryškėjo, kas labiausiai prabilo širdžiai;
- dėkok Viešpačiui;
- pasiryšk ateinančią savaitę būti ištikimas maldai ir Šv. Rašto skaitymui.

TREČIOSIOS SAVAITĖS TEMOS SANTRAUKA: PAŽADAS ATSIŪSTI IŠGANYTOJĄ

Po nupuolimo žmonijos padėtis buvo tragiška, beviltiška. Tačiau Dievas tuoj pat parodė savo gailestingumą, pažadėdamas atsiųsti Išganytoją. „Aš sukelsiu priešiskumą tarp tavęs ir moters, tarp tavo palikuonių ir jos palikuonių; jis kirs tau per galvą, o tu kirsi jam į kulną“ (Pr 3, 15).

ABRAOMAS – MŪSŲ TIKĖJIMO TĖVAS

Dievas pasirinko Abraomą ir su juo sudarė sutartį, pažadėdamas savo ištikimybę Abraomui ir jo palikuonims per amžius. „Daugiau nebūsi vadinamas Abram, bet tavo vardas bus Abraomas, nes padariau tave daugybės tautų tėvu. Padarysiu tave be galo vaisingą, – iš tavęs padarysiu tautas, iš tavęs kils karaliai. Palaikysiu savo sandorą tarp savęs ir tavęs ir tavo palikuonių po tavęs per jų kartas, kaip amžiną sandorą, būti Dievu tavo ir tavo palikuonių po tavęs. Aš duosiu tau ir tavo palikuonims po tavęs kraštą, – kuriame gyveni kaip ateivis, – visą Kanaano kraštą kaip amžiną nuosavybę. Aš būsiu jų Dievas“ (Pr 17, 5-8). Tas pats pažadas buvo pakartotas Dovydui, kuriam buvo užtikrinta, kad vienas jo sūnų taps karaliumi (1 Kr 17, 14). Vėliau paaiškėjo, kad Betliejuje gims kūdikis, kuris bus Dovydo giminės palikuonis ir jo karalystė tęsis per amžius. „Nes kūdikis mums gimė! Sūnus duotas mums! Jis bus mums valdovas. Jo vardas bus „Nuostabusis Patarėjas, Galingasis Dievas, Amžinasis Tėvas, Ramybės Kunigaikštis“ (Iz 9, 5). „O tu, Efratos Betliejau, mažiausias tarp Judo kaimų, iš tavęs man kils tas, kuris valdys Izraelį; jo kilmė siekia senų senovę, seniai praėjusius laikus.“ (Mch 5, 1). Šis minimas kūdikis bus Mesijas. Nors Jis bus be nuodėmės, tačiau kentės ir mirs už visų nuodėmes. „Tačiau jis mūsų negalias prisimė, mūsų skausmus sau užsikrovė. O mes laikėme jį raupsuotu, – Dievo nubaustu ir nuvargintu. Bet jis buvo sužalotas dėl mūsų nusižengimų, ant jo krito kirčiai už mūsų kaltes. Baismė ant jo krito mūsų išganymui, mes buvome išgydyti jo žaizdomis.“ (Iz 53, 4-5). Jo kančia nugalės nuodėmę ir piklą. Ir tai įvyko Jėzaus atėjimu. „Ji pagimdys Sūnų, kuriam tu duosi Jėzaus vardą, nes Jis išgelbės savo tautą iš nuodėmių.“ (Mt 1, 21; Jn 1, 29). Todėl žmonėms reikia gręžtis į Jėzų, kad išsilaisvintų iš savo dvasinės vergystės.

PASIRUOŠIMAS PRIIMTI IŠGANYTOJĄ

Galime pasimokyti iš Jono Krikštytojo tėvo Zacharijo, kaip ruoštis Kalėdoms. Kai jam buvo pasakyta, kad jo žmona pagimdys kūdikį, jis netikėjo (Lk 1, 5-25). O gimdymo metu atėjus, jis jau buvo klusnus. Tikriausiai tuo laikotarpiu jis apmąstė Dievo pažadus Šv. Rašte (Lk 1, 68-69). Zacharijų buvo aišku, jog Jono Krikštytojo uždavinys buvo pranešti žmonėms, kad jų nuodėmės atleidžiamos. „Tu mokysi Jo žmones išganyto mokslo, kad būtų atleistos jiems nuodėmės“ (Lk 1, 77). Zacharijų Dievo pažadais tapo tikri, jis jais pradėjo tikėti, jo tikėjimas augo ir tapo gyvas.

PAŽADO IŠPILDYMAS

Jėzus skelbė „O jūs neišmanėliai! Kokios nerangios jūsų širdys tikėti tuo, ką yra skelbė pranašai. Argi Mesijas neturėjo viso to iškentėti ir įžengti į savo garbę? Ir pradėjęs nuo Mozės primindamas visus pranašus, Jis aiškino jiems, kas visuose Raštuose pasakyta apie Jį“ (Lk 24-27), ir kad Jis išlaisvins juos iš nuodėmės. Ir tu gali tikėtis, kad švęsdamas Jėzaus, mūsų Išganytojo, gimimą, esi ar gali būti išlaisvintas iš visų savo nuodėmių.

- Šią savaitę skaityk kiekvienos dienos nurodytus Šv. Rašto skyrelius ir mąstymus.
- Prašyk Šv. Dvasios, kad padėtų suprasti tai, ką skaitai.

TREČIOSIOS SAVAITĖS ŠVENTRAŠČIO SKAITINIAI BEI MĄSTYMO MINTYS

PIRMOJI DIENA

Jok 5, 7-10

„Tad būkite kantrūs, broliai, iki Viešpaties atėjimo. Antai ūkininkas laukia brangaus žemės vaisiaus, kantriai jį globodamas, kol sulaukia ankstyvojo ir vėlyvojo lietaus. Ir jūs būkite kantrūs, sustiprinkite savo širdis, nes Viešpaties atėjimas artė. Štai teisėjas jau stovi prie slenksčio. Imkite, broliai, vargų pakantumo ir kantrybės pavyzdžių pranašus, kurie kalbėjo Viešpaties vardu.“

Jokūbas kalba apie tai, jog patirti tikėjimo sunkumai turi ir gerų pasekmių, jie duoda laukimo ir kantrybės vaisių, ypač kai stebi netikinčiųjų gyvenimo būdo vaisius. Neretai atrodo, kad turtingiesiems viskas sekasi. „Žemėje jūs turėjote prabangų gyvenimą, smaguriavote ir nupenėjote savo širdis skerdimo dienai. Jūsų turtai rūdija“ (Jok 5, 1-7). Jokūbas kreipiasi į tuos, kurie kenčia dėl tikėjimo: „Tad būkite kantrūs, broliai, iki Viešpaties atėjimo“ (Jok 5, 7). Jis ne tik guodžia, bet ir skatina ištverti. Gali būti keista šitaip kalbėti tiems, kurie jaučiasi prislėgti. Kadangi Dievo tiesa yra aiški, Jokūbas drįso šitaip kalbėti vargstantiems. Jis žinojo duotus Dievo pažadus Šventraštyje ir tikėjo, kad Dievo pažadas išlieka per amžius. „Žolė nudžiūsta, gėlė nuvyta, bet Dievo žodis tveria amžiais.“ (Iz 40, 8).

Per Kalėdas mes švenčiame Jėzaus atėjimą ir buvimą tarp žmonių. Dievo Žodis mums atskleidžia, kad Jėzus ateis ir antrą kartą, ir tuo atėjimu Jis atlygins tiems, kurie išlaikė tikėjimą, atsivėrė Šv. Dvasios veikimui, skelbė Dievo karalystę ir buvo Jam ištikimi. Daugelyje vietų skaitome Šv. Rašto įspėjimą nemiegoti, budėti, būti pasiruošusiems, nes nežinome, kada Viešpats ateis. Todėl reikia tikėjimo, ištvermės ir kantrybės, dvasinės kantrybės.

Pamąstyk: kokia nuotaika gyveni, kokia tavo kasdienybė? Ar yra laukimo nuotaika, kai bendrauji su Viešpačiu? Ar tavo bendravimas su Viešpačiu maldoje padeda atpažinti Jėzų, esantį dalimi tavo kasdienybės? O gal pasiduodi įvykių sūkuriui, giliau nesusimąstai?

Laisva valia pasirenkame, laisva valia bendraujame. Kuo dažniau bendraujam su kuriuo nors asmeniu, tuo labiau tas asmuo tampa kasdienybės įvykiu, minčių, džiaugsmų ar rūpesčių dalimi. Ne kitaip su Dievu. Kuo

daugiau bendraujame maldoje ar Šv. Rašto skaityme, tuo labiau Jėzus tampa gyvas mūsų gyvenime. Vidinė dvasinė kantrybė neatskiriama nuo ištvermės. Šiandien maldoje išpažink savo tikėjimą Dievo pažadais; pajusk laukimo dvasią ir prašyk malonės atpažinti Jo atėjimą.

Malda: (susikaupk, nusiramink, sutelk dėmesį į Viešpatį... tada melsk savais žodžiais...)

Aš tikiu Tavo ištikimybe ir meile man. Tikiu, kad Tu turi planą mano gyvenimui. Žinau, kad Tu manęs niekada neapleisi. Viešpatie Dieve, Jėzau, dėkoju. Sustiprink mano tikėjimą, kantrybę, suteik man ištvermės, malonės atpažinti Tavo atėjimą jau dabar.

ANTROJI DIENA

2 Pt 3, 8-9

„Tačiau, mylimieji, vienas dalykas neturi likti jūsų nepastebėtas: viena diena pas Viešpatį yra kaip tūkstantis metų, ir tūkstantis metų – kaip viena diena. Viešpats negaišta ištėsėti pažado, kaip kai kurie mano, bet kantriai elgiasi su jumis, nenorėdamas, kad kuris pražūtų, bet kad visi atsiverstų.“

Šv. Petriui rūpėjo, kad įtikėję Jėzumi, gyventų šventai ir dorai. „Jeigu visa turi taip suirti, tai kaipgi jums reikėtų pasižymėti šventu gyvenimu ir maldingumu“ (2 Pt 3, 11). Apaštalas Petras asmeniškai buvo patyręs, kad nusizengusiam Dievas duoda malonę atsigręžti ir patirti Dievo gailestingumą ir atleidimą. Kaip svarbu tai priimti kaip palaimą, kaip dovaną ir gailėtis dėl paklydimų. Dauguma atgailą suprantame kaip kažką nemalonaus, nes nemalonu pripažinti savo kaltę, ir todėl atgailos vengiame. Kartais nesame linkę pripažinti, kad nukrypstame nuo meilės, pasirenkame mažesnę gėrį ar net blogį ir tai nelaihome nuodėme, save teisiname, lengvabūdiškai aiškinamės.

Šv. Paulius nežūrėjo į atgailą, kaip į rūstaus Dievo skirtą nemalonumą. Jis suprato, kad atgaila yra žingsnis arčiau Dievo, malonės momentas patirti Dievo gerumą, gailestingumą. Laiške romiečiams Paulius klausė: „Ar nesupranti, kad Dievo gerumas skatina tave atsiversti?“ (Rom 2, 4). Šv. Paulius žinojo, kad atgaila panaikina pasmerkimą ir kaltę. Viešpats mus kviečia suprasti, jog atgaila yra nuostabi dovana. Per šią dovaną esame išlaisvinti iš kaltės. Per atgailą gręžiamės į Dievą, mūsų protas tarsi išlaisvinamas aiškiau suprasti Šv. Raštą ir atpažinti Jo vedimą. Tai džiugu, ir širdyje kyla troškimas Dievą garbinti ir Jam dėkoti. Kiekvieną kartą, kai atpažįstame nuodėmę savo gyvenime, kreipkimės į Dievą prašydami Jo atleidimo. Artinkimės prie Jo neabejodami gailestingumu.

Malda: (nepamiršk susikaupti, nusiraminti, sutelkti dėmesį į Viešpatį...)

Prašyk malonės atpažinti, kada savo pasirinkimuose ir veiksmuose elgeisi be meilės, prašyk atsivertimo malonės. Artinkis prie Dievo. Pasitikėk Juo. Gėda, kaltės jausmas, nesmagumas tesužadina nuolankumą pripažinti, jog tau reikia Dievo malonės, kad ne savo jėga ir valia įveiksi blogį savyje, bet tik su veikiančia Dievo malone, Jo gailestingumu. **(Melskis savais žodžiais...)**

TREČIOJI DIENA

Rom 1, 18-23

„Dievo rūstybė apsieiškia iš dangaus už visokią žmonių bedievybę ir neteisybę, kai teisybę jie užgniaužia neteisingumu. Juk tai, kas gali būti žinoma apie Dievą, jiems aišku, nes Dievas jiems tai leido suprasti. Jo neregimosios ypatybės – Jo amžinoji galybė ir dievybė – nuo pat pasaulio sukūrimo aiškiai suvokiamos protu iš Jo kūriniių, taigi jie nepateisinami. Pažinę Dievą, jie negarbino Jo kaip Dievo ir Jam nedėkojo, bet tuščiai svarstydami paklydo, ir neišmani jų širdis aptemo. Girdamiesi esą išmintingi, tapo kvaili. Jie išmainė nenykstančiojo Dievo šlovę į nykstančius žmogaus, paukščių, keturkojų bei šliužų atvaizdus“.

Taip lengva laukti ir džiaugtis Kalėdomis be Kristaus! Jei atidžiai paskaitome šią ištrauką iš Šv. Pauliaus laiško romiečiams, pastebėsime, kaip žmogus apibūdintas po nuopuolio. Ar tai perdėta? Kokia yra šių žodžių tikroji reikšmė? Šie žodžiai mums aiškiai nurodo, jog žmonijai reikėjo Jėzaus kaip Išganytojo. Be jo atėjimo, mirties ir prisikėlimo žmonės būtų likę atskirti nuo Dievo. Žmonija nusiuko nuo Dievo taip radikalai, kad Dievo Sūnaus mirties reikėjo atstatyti santykius tarp Dievo ir žmogaus.

Kas vyko su žmonija pirmuose amžiuose, taip yra ir su kiekvienu iš mūsų šiandien. Dažnai ir mes gyvename atsiskyrę nuo Dievo, panašiai kaip ir tie, kurie gyveno Šv. Pauliaus laikais be Dievo. Klaidinga galvoti, kad mums reikia Jėzaus tik atsidūrus nelaimėje. Sunkumui praėjus, mes vėl pilni pasitikėjimo savimi, bandome gyvenimą tvarkyti nepriklausomai nuo Dievo. Kartais elgiamės su Jėzumi kaip su daktaro paskirtais vaistais. Kai naudojami vaistai pagydo, nustojame juos naudoti. Jėzui svarbu, kad mes žinotume, jog Jis yra dangaus ir žemės Viešpats. Jėzaus mirties ir prisikėlimo malonė gali atnaujinti mūsų santykius su Dievu. Jis mus myli ir nori būti dalimi mūsų gyvenimo, nori padėti įveikti kasdieninius sunkumus. Mums reikia įsisąmoninti, kad Jėzus tam ir atėjo, kad nugalėjęs mirtį ir nuodėmę, būtų kiekvienos mūsų gyvenimo akimirkos dalis.

Ruošdamiesi Kalėdų šventėms, prašykime Šv. Dvasios, kad padėtų suprasti, kodėl Jėzus gimė ir kodėl šiandien mums taip reikia Jėzaus atėjimo. Kalbėkime su Juo maldoje, Jam išpažinkime savo tikėjimą ir meilę. Pripažinkime, kad Jėzaus mums reikalingas ir pakvieskime Jį savo širdin, prašydami JO prisiliesti prie mūsų kasdienybės užduočių ir rūpesčių. Tada prisiliesime prie tikrosios Kalėdų reikšmės.

KETVIRTOJI DIENA

Lk 1, 5-7

„Judėjos karaliaus Erodo dienomis gyveno kunigas vardu Zacharijas iš Abijo skyriaus. Jis turėjo žmoną, vardu Elzbieta, iš Aarono vaikaičių. Abu jie buvo teisūs Dievo akyse ir nepriekaištingai vykdė visus Viešpaties įsakymus bei nuostatus. Juodu neturėjo vaikų, nes Elzbieta buvo nevaisinga ir abu sulaukė senyvo amžiaus.“

Jono Krikštytojo charakteris pasižymėjo stiprybe paklusti Dievui ir narsumu skelbti Jo žodį. Kaip jis to pasiekė? Tėvų auklėjimas jį paruošė priimti Dievo malonę. Šv. Lukas šitaip apibūdina Zachariją ir Elžbietą: jie „buvo teisūs Dievo akyse ir nepriekaištingai vykdė visus Viešpaties įsakymus, bei nuostatus“. Kaip ir šių dienų tėvams, taip ir tada vaikų dvasinis auklėjimas buvo nelengvas. Jono Krikštytojo tėvai buvo išmokę atpažinti Šv. Dvasios veikimą.

Štai vieno tėvo liudijimas:

„Nors gyvenome kartu su žmona ir auklėjom tris vaikus, tačiau mudviejų susikalbėjimas buvo labai menkas. Mūsų nuomonės skyrėsi daugeliu atveju, ir bandymas rasti bendrą kalbą ar išeitį baigdavosi nesantaika ir barniais. Visą vaikų drausmę palikau žmonai, pats abejodamas savo sugebėjimu. Taip ją apsunkinau, perleisdamas visą vaikų auklėjimą jos atsakomybei.“

Prieš kelis metus sužinojau, kad Dievas trokšta, kad visi Jį asmeniškai pažintume ir leistume veikti gyvenime, kad reikia šauktis Šv. Dvasios pagalbos. Išmokau melstis, maldoje bendrauti su Dievu, atverti savo širdį Jam, Jį garbinti, Jo klausyti ir atvirai Jam išsakyti visas savo baimes, įtampas ir sunkumus. Nuoširdi malda mane pakeitė. Dabar pasikeitimą bendravimas šeimoje.

Prieš keletą metų nuomonių skirtumai vedė prie skyrybų, tai atrodė beveik neišvengiama. Kai Dievas pasidarė mūsų gyvenimo centras, mudu pradėjome melstis, kartais net kartu. Dabar pajėgiame aptarti visokius sunkumus, kurių praeityje būtume vengę. Tik per Jėzaus malonę ir Šv. Dvasios pagalbą pajėgiame taikiai

išsikalbėti ir susitarti."

Dievas trokšta suteikti savo palaimą visiems žmonėms: ir vedusiems, ir nevedusiems, kunigams ir vienuoliams. Jis duoda visiems jėgų ir drąsos liudyti Kristaus gyvenimo ir mirties tikrovę savo šeimose, draugų, parapilijiečių ir visų tų, kuriems tarnaujame tarpe.

Prašykime Šv. Dvasios, kad suteiktų mums savo dovanų, kurios padeda suprasti ir nešti kitiems Jėzaus Kristaus Gerąją Naująją.

Malda: nepamiršk susikaupti, nusiraminti, sutelkti dėmesį į Viešpatį... ir kalbėkis su Juo. Klausyk tol, kol išgirsi savo širdyje atgarsį, kol pajusi Jo mintį.

PENKTOJI DIENA

Rom 5, 6 – 8

„Mums, dar tebesant silpniems, Kristus skirtu metu mirė už bedievius. Vargu, ar kas sutiktų mirti už teisųj; nebent kas ryžtųsi numirti už geradarį. O Dievas mums parodė savo meilę tuo, kad Kristus numirė už mus, kai mes tebebuvo nusidėjėliai“.

Visuomenė įvairiai aiškina meilės sąvoką. Pažiūrėję į žodyną, rasime žodžio meilė daug reikšmių. Šv. Rašte žodis meilė pirmiausia parodo Dievo nusiteikimą žmogui. *„Meilė – ne tai, kad mes pamilome Dievą, bet kad Jis mus pamilo ir atsiuntė savo Sūnų kaip permaldavimą už mūsų nuodėmes“* (1 Jn 4, 10). Šv. Paulius sako, kad Kristaus mirtis įrodo Dievo meilę mums.

Dievo meilė nesibaigia tuo, kad Jis pirmas mus pamilo. Jis mato mūsų silpnumus ir rūpesčius, ištikimai ir pastoviai teikia mums Save. Su ta pačia meile Jėzus pamatė didžiulę minią ir Jam pagailo žmonių, nes jie *„buvo tarsi avys be piemens. Ir jis pradėjo juos mokyti daugelio dalykų.“* (Mk 6, 34). Kai minia išalko, Jėzus susirinkusius pamaitino. Bet dar labiau Jam rūpėjo žmonių dvasinis alkis, nes jie nepažino Dievo tiesos.

Nemažiau Jėzui rūpi mūsų laikų krikščionių nusigrėžimas nuo Dievo, kuris veda į dvasinę tuštumą, vidinį alkį. Jėzus atskleidžia tiesą ir pats tampa išganymo kelias, netgi dvasinis maistas. Ar pasikliauji šiuo dvasiniu maistu? Ar numalšini vidinį alkį? Suprask Jėzaus mokymą.

Šioji Advento programa kviečia Tave kasdien sustoti ir bendrauti su savo Kūrėju. Skaityti ir mąstyti Jo Žodį. Diena iš dienos melstis ir kalbėti su Juo. Svarbu Tavo ištikimybė ir pastovumas. Skaitydamas Šv. Rašto ištraukas, bandyk suprasti, ką ištrauka nori atskleisti ir tau pasakyti.

Prašyk Šv. Dvasios malonių parodyti, koks didingas Dievas; savo širdimi Jį garbink ir šlovink, pripažink Jį esant virš visko, visa palaikančia jėga ir gyvybe. Jis vienintelis Visatos Valdovas. *„O VIEŠPATIE, tavo yra didybė, galybė, grožybė, pergalė ir šlovė. Taip, nes tau priklauso visa, kas danguje ir žemėje. O VIEŠPATIE, tau priklauso karalystė, tu išsiauksitina save kaip visatos galva.“* (1 Kr 29, 11)

Kai tikėjimo tiesas sąmoningai išpažįstame ir kartojame, jos pasidaro aiškesnės ir tuo pačiu užtvirtina Dievo meilės tikrumą mūsų širdyse.

Malda: susikaupk, nuramink mintis, sutelk dėmesį į Viešpatį... ir kalbėkis su Juo. Nepamiršk nutilti ir klausyti, būti tyloje, kol išgirsi savo širdyje atgarsį, kol pajusi Jo mintį. Garbink, šlovink, dėkok...

ŠEŠTOJI DIENA

Jn 1, 1-3

„Pradžioje buvo Žodis. Tas Žodis buvo pas Dievą ir Žodis buvo Dievas. Jis pradžioje buvo pas Dievą. Visa per Jį atsirado, ir be Jo neatsirado nieko, kas tik yra atsiradę“.

Šv. Jono Evangelijos pradžia įspūdinga, priverčia susimąstyti, leidžia suprasti, kad toliau bus rašoma apie kažką nepaprasto. Visoje Šv. Jono Evangelijoje bandoma parodyti Jėzaus didingumą ir galybę. Evangelijos pradžia, vadinama 'prologas', įveda mus į mistinį skaitymą. Autorius aiškiai suvokė, jog Jėzus nepradėjo savo gyvenimo gimimu Betliejuje, bet egzistuoja nuo amžinybės. *„Pradžioje buvo pas Dievą.“* Jėzus buvo tobuloje meilės vienybėje su Tėvu. Jėzus, lygus Dievui visais atžvilgiais, paklusdamas Dieviškajai Meilei ir mylėdamas žmones, pats tapo žmogumi. Jis tapo žmogumi visais atžvilgiais, išskyrus nuodėmę. *„Mes gi turime ne tokį vyriausią kunigą kuris negalėtų atjausti mūsų silpnybių, bet, kaip ir mes, visaip bandytą, bet nenusidėjusį“.* (Žyd 4, 15.)

Stabtelk čia trumpai maldai. Prašyk Šv. Dvasios suteikti malonę suprasti paslaptį, kad Jėzus yra tikras Dievas ir tikras žmogus. Prašyk malonės suvokti, kad Jėzus nuo amžių buvo tobuloje vienybėje su Tėvu.

Jėzus buvo Dievo Žodis, kuris atnešė žmonijai išganymo žinią. Tačiau net tarp išrinktųjų žmonių kilo pasipriešinimas Jėzaus Gerajai Naujienai. *„Pas savuosius atėjo, o savięji jo nepriėmė.“* (Jn 1, 11). Jėzus apie tai kalba sakdamas: *„Iš tiesų, iš tiesų sakau tau: mes kalbame, ką žinome, ir liudijame, ką matėme, tik jūs nepriimate mūsų liudijimo“* (Jn 3, 11). Šiais žodžiais Jėzus kalba ir šiandien. Šių dienų pasaulyje netikėjimas plačiai išplitęs. Netgi būna atvejų, kad ir mes asmeniškai pasipriešiname Jėzaus tiesai ar net visai ją atmetame. Viena iš žmogaus nupuolimo pasekmių yra aptemdytas protas. Mes visi esame šios padėties dalininkai, paveldėję Adomo ir Ievos nuodėmės pasekmes. Todėl mums sunku atpažinti Jėzaus didybę ir jėgą, suprasti tikrovę, kad Jis yra nuo amžių. Ta pati proto tamsa gali prieštarauti Jėzaus skelbtai tiesai. Jis pažadėjo atsiųsti Šv. Dvasią, kuri išmokys mus viską, ką turime, žinoti. *„O globėjas – Šventoji Dvasia, kurį mano vardu Tėvas atsiųs, - Jis išmokys jus visko ir viską primins, ką esu jums pasakęs“* (Jn 14, 26).

Kviesk Šv. Dvasią ateiti į tavo širdį, kad išmokytų ir parodytų Jėzaus tiesą – kad ją pažintum ir ją pamiltum. Kai pastebėsi, kad tu priešiniesi Dievo tiesai, kreipkis į Jį maldoje prašydamas apšviesti protą, sustiprinti tikėjimą, kad pasitikėtum Jo žodžiais, ir iš naujo atverk širdį klausyti.

Malda: susikaupk, nuramink mintis, sutelk dėmesį į Viešpatį... ir kalbėkis su Juo. Svarbu nutilti ir klausyti, būti tyloje, kol išgirsi savo širdyje atgarsį, kol pajusi Jo mintį. Garbink, šlovink, dėkok... įsimastyk, kad pradžioje buvo Žodis, kuris Tave pamilęs amžinąja meile ir dabar Tave kalbina...

SEPTINTOJI DIENA

Lk 8, 19-21

„Pas Jėzų atėjo motina ir broliai, bet negalėjo prasimušti iki Jo per minią. Jam buvo pranešta: „Tavo motina ir broliai stovi lauke, nori su Tavim pasimatyti“. O Jisai atsakė: „Mano motina ir mano broliai – tai tie, kurie klausosi Dievo Žodžio ir jį vykdo“.

Šie Jėzaus žodžiai daugelį nustebina. Jie skamba lyg Jo motinos ir artimųjų paniekinimas. Tačiau kitos šventraščio ištraukos parodo, kad tai netiksli išvada. Iš tiesų, Jėzus norėjo parodyti, koks yra tikrų ryšių su Juo pagrindas – būtent klausytis Dievo Žodžio ir jį svarstyti, kaip Marijos pavyzdys mus moko. (Lk 2, 51). Laiškas žydams sako: *„Dievo Žodis yra gyvas, veiksmingas, astresnis už bet kokią dvasinę kalaviją. Jis prasiskverbia iki sielos ir dvasios atšakos, iki sąnarių ir kaulų smegenų ir teisia širdies sumanymus, bei mintis“* (Žyd 4, 12).

Laiške Kolosiečiams Paulius rašo: *„Kristaus Žodis tegyvuoja jumyse vaisingai“* (Kol 3, 16).

Bažnyčia kviečia visus tikinčiuosius kreipti dėmesį į šiuos paraginimus. Viso pasaulio vyskupai, susitikę Romoje Antrajame Vatikano Susirinkime, aiškiai nurodo: *„Šventasis Susirinkimas karštai ir pabrėžtinai ragina ir visus*

krikščionis, ypač vienuolius, dažnu Šventųjų Raštų skaitymu įgyti „Viešpaties Jėzaus Kristaus pažinimo didybę“ (Fil 3, 8). Šv. Jeronimas sakė: „Juk nepažinti Raštų reiškia nepažinti Kristaus.“ Tad noromis jie tesigilina į patį šventąjį tekstą ar per iš Dievo žodžių nuaustą šventąją liturgiją, pamaldžiai jį skaitydami, ar klausydamiesi atitinkamų pamokymų bei naudodamiesi kitomis priemonėmis, kurios Bažnyčios ganytojams pritarimu ir rūpesčiu mūsų laikais visur pagirtinai sklinda.“ (*Dei Verbum* 6).

Kaip tik todėl Šv. Raštas yra svarbi Advento programos dalis. Daugelis turime Šv. Raštą, bet nėra įpročio juo naudotis kaip įrankiu ir priemone bendravimui su Dievu. Reikia ugdyti įprotį Raštą branginti, skaityti, mąstyti jį, jo mokymu gyventi. Klausim savęs: kada Raštą skaitau, jį mąstau, jo išvalgomis su kitais dalinuosi? Jei nesuprantu ir neįvertinu, kokiais kitais būdais galiu sau padėti? Yra knygų, būrelių, kursų, rekolekcijų ir kitų įvairių progų gilinti supratimą. Jėzus sako – man artimi tie, kurie klauso ir vykdo mano žodį.

Trečiosios savaitės pabaigoje:

- **vėl apmąstyk trečiosios savaitės temų santrauką;**
- **pakartok savo ryžtą kasdien melstis ir skaityti Šv. Raštą;**
- **pamąstęs susikaupk ir kalbėkis maldoje su Viešpačiu.**

KETVIRTOSIOS SAVAITĖS TEMOS SANTRAUKA JĖZUS – PAŽADO IŠPILDYMAS

Jėzus išpildė Senojo Testamento pažadus ir pranašystes. Naujasis Testamentas sako, kad Jėzus yra „Dievo šlovės atšvaitas ir Jo esybės paveikslas“ (*Žyd* 1, 3); „Jis yra neregimojo Dievo atvaizdas“ (*Kol* 1, 15).

Pirmiausia mes išpažįstame Jėzų, kaip IŠGANYTOJĄ, kuris mus išlaisvina iš nuodėmių ir kaltės. Dvasiniam gyvenimui bręstant, išpažįstame Jėzų, kaip savo asmeninį VIEŠPATĮ ir Trejybės asmenį. Mūsų tikėjimui gilėjant, didėja ir Jėzaus pažinimas, o šis pažinimas neišsemiama mus veda prie vis naujos gelmės.

JĖZAUS MEILĖS PAŽINIMAS

Paulius meldėsi, kad Efezo krikščionys labiau suprastų Kristaus meilę. „Dėl to aš klaupiuosi prieš Tėvą, nuo kurio kiekviena tėvystė danguje ir žemėje turi vardą, kad iš savo šlovės turtų suteiktų jums stiprybės jo Dvasios galia tapti tvirtais vidiniais žmonėmis, kad Kristus per tikėjimą gyventų jūsų širdyse ir jūs, iššakniję ir įsitvirtinę meilėje, galėtumėte suvokti kartu su visais šventaisiais, koks yra plotis ir ilgis, ir aukštis, ir gylis, ir pažinti Kristaus meilę, kuri pranoksta bet kokią žinojimą, kad būtumėte pripildyti visos Dievo pilnybės.“ (*EF* 3, 16-19). Pažinti Jėzų Kristų – reiškia suprasti, kokia didelė yra Jo meilė kiekvienam žmogui, neišskiriant net didžiausio nusidėjėlio. Jėzaus meilės nepajėgsime visiškai suprasti, todėl tikėjimo gyvenimas yra dinamiškas ir nuolat besikeičiantis.

PAŽINTI JĖZŲ

Mūsų gyvenimo tikslas vis labiau pažinti Jėzų ir Jį pasirinkti savo gyvenimo Viešpačiu. Todėl ruošiantis Kalėdų šventėms, esame raginami skirti laiko susimąstymui, gilintis į Dievo Žodį. Gera permąstyti tikėjimo tiesas, pvz., „Tikiu į Dievą Tėvą“ maldoje. Kartodami tikėjimo tiesas ir į jas gilindamiesi, giliau pažinsime Jėzų.

ŠV. DVASIA PARODO MUMS JĖZŲ

„Kai ateis toji Tiesos Dvasia, jus Ji ves į tiesos pilnatvę. Ji nekalbės iš savęs, bet skelbs, ką bus išgirdusi ir praneš, kas dar turi įvykti. Ji pašlovins mane, nes ims iš to, kas mano, ir jums tai paskelbs“ (*Jn* 16, 13-14). Svarbu dažnai malda kreiptis į Šv. Dvasią ir prašyti jos malonių, nes kaip Šv. Pauliui, taip ir mums, Dievo malonės įkvėptas pažinimas veda mus į tiesos pilnatvę.

Melskimės prašydami, kad Šv. Dvasia vis daugiau atskleistų mums Jėzų, ištikimą Tėvo Sūnų, ir išpažinkime Jį savo Išganytoju ir gyvenimo Viešpačiu. O Adventui pasibaigus, ryžkimės ir toliau skaityti Šv. Raštą.

Šia paskutinę Advento savaitę stenkis kasdien:

- **perskaityti kiekvienos dienos meditaciją ir nurodytus Šv. Rašto skyrelius;**
- **prašyti Šv. Dvasios pagalbos suprasti, ką skaitai;**
- **savais žodžiais kalbėtis su Jėzumi, išpažinti Jį savo gyvenimo Viešpačiu.**

PIRMOJI DIENA

1 Pt 1, 10-11

„Šito išganyto ieškojo ir jį tyrinėjo pranašai, kurie ir pranašavo apie jums skirtąją malonę. Jie nagrinėjo, kurį ir kokį laiką nurodė juose veikianti Kristaus Dvasia, išpranašavusi Kristaus kentėjimus ir juos lydinčią šlovę.“

Šv. Raštas, Senasis ir Naujasis Testamentas, pabrėžia pagrindinę tikėjimo tiesą – Jėzaus Kristaus mirtį ir prisikėlimą. Tai įvykiai, kuriais mes buvome išgelbėti iš žmogaus nupuolimo pasekmių ir buvo sugrąžinta Dievo vaikų malonė. Per Kalėdas švenčiam Jėzaus gimimą, bet svarbu tai neatsieti nuo viso Jėzaus gyvenimo. Evangelijose skaitome apie žmogišką Jėzaus gyvenimą, Jo mokymą, mirtį ir prisikėlimą.

Kalėdų laikotarpiu dažniausiai mąstome tik apie Jėzaus gimimą, neišsiginame į Jo atėjimo prasmę, pasilikame tik sentimentaliam Kalėdų švenčių supratime. Kas Tave labiau jaudina: ar mintis, jog kūdikėlis edžiose guli, ar tai, ką Jėzus pasiekė savo mirtimi ir prisikėlimu? Pranašai kalbėjo apie Kristaus kančią ir iš jos kylančią garbę. Šv. Dvasiai veikiant, jie suprato pasaulio padėtį, net prieš Kristaus atėjimą. Jie kreipė dėmesį į tragiškas bedievybės pasekmes: nuodėmę, kaltę, gėdą, dvasinę vergiją. Visuo–met prieš akis turėjo išganyto pažadus. Dažnai jiems nebuvo aišku, kaip tai atsitiks. Jų tikėjimas Išganytojo tikrumu buvo nepajudinamas. „O aš žvelgsiu į VIEŠPATĮ, dėsiu viltį į savo išganyto Dievą, – išklausys mane mano Dievas!“ (*Mch* 7, 7).

Dievo meilė didesnė, negu mes galime įsivaizduoti. Dangiškojo Tėvo meilės įrodymas yra Jėzus, kuris su meile priėmė net mirtį ir sunaikino nuodėmės vergiją. „Jis pats savo kūne užnešė mūsų nuodėmes ant kryžiaus, kad, numirę nuodėmėms, gyventume teisumui. Jūs esate pagydyti jo žaizdomis.“ (*1 Pt* 2, 24). Mes galime pasitikėti, kad kiekviena nuodėmė, kuri buvo ar bus padaryta, yra atpirkta Jėzaus pralietu krauju. Taip pat yra ir su visom mūsų nuodėmių pasekmėm. Prisiminę savo nuodėmes, jaučiame gėdą ar kaltės jausmą, ir tai gali neigiamai paveikti mūsų santykį su Dievu. Kai nuodėmės išpažintos, jos atleistos ir toliau esame kviečiami gyventi pasitikėdami Dievu – taip Jis mus gydo.

Advento metu kreipkimės į Kristų su dideliu troškimu. Mes galime būti išlaisvinti nuo viso to, kas vargina širdį. Tai Dievo pažadas mums. Melskime Šv. Dvasią, kad parodytų tai, ką reikia gydyti. Kreipkimės į Jėzų su dideliu pasitikėjimu, kviesdami Jį į savo širdį ją išgydyti ir suteikti vidinę ramybę.

Malda: Dangiškasis Tėve, štai esu. Atėjau toks, koks esu. Dėkoju už tikėjimo malonę, už viltį, kad

nebūčiau blogio vergas, kad galėčiau sulaukti Tavo prisilietimo ir pajusti vidinę laisvę. Kad galėčiau pasitikėti, jog esi drauge mano sprendimuose ir įvykiuose. Kai pagalvoju apie _____, gėda ir kaltės jausmas mane apima. Tu atleidai ir atleidi man; ištrink šį jausmą, kuris silpnina pasitikėjimą Tavimi. Šventoji Dvasia, paliesk mane savo buvimu, savo malone, savo tikrumu, savo ramybe ir darna. Išpažįstu Jėzų savo gyvenimo Viešpačiu.

ANTROJI DIENA

Lk 1, 67-75

„Kūdikio tėvas Zacharijas tapo kupinas Šv. Dvasios ir ėmė pranašauti: „Šlovė Viešpačiui, Izraelio Dievui, kad aplankė savo tautą ir atnešė jai išvadavimą. Jis pažadino gelbėtoją mums galingą savo tarno Dovydo namuose, kaip nuo senų senovės buvo skelbęs savo šventųjų pranašų lūpomis, jog mus išgelbės nuo priešų, ir iš rankos tų, kurie mūsų nekenčia. Tuo jis rodo mūsų protėviams gailestingumą ir atsimena savo šventąją sadorą, priesaiką, duotą mūsų tėvui Abraomui, jog leis mums, išvaduotiems iš priešų rankos, be baimės jam tarnauti per visą gyvenimą šventumu ir teisumu jo akyse“.

Advento metu Dievas nori suteikti mums gilesnio tikėjimo dovaną. Zacharijo pavyzdys moko, kaip turėtų augti mūsų tikėjimas. Šv. Luko Evangelijoje angelas praneša Zacharijui apie Jono Krikštytojo gimimą (Lk 1, 5-25). Tuo laiku Zacharijo tikėjimas buvo silpnas, ir jis nepatikėjo angelo žinia, todėl tapo nebylys iki sūnaus gimimo. (Lk 1, 19-20).

Kai kūdikis gimė, Zacharijo tikėjimas jau buvo sustiprėjęs ir jis galėjo paklusti angelo pranešimui. Nepaisant giminių ir draugų pasipriešinimo, jis užrašė: „Jo vardas – Jonas“ - taip, kaip angelas buvo nurodęs. Visi nustebė, nes nebuvo tokio vardo giminėje. „Tuoj pat atsivėrė jo lūpos, atsirišo liežuvis, ir jis ėmė kalbėti šlovindamas Dievą.“ (Lk 1, 63-64).

Kas su juo atsitiko per tuos devynis Elžbietos nėštumo mėnesius, kad jis taip pasikeitė? Jis daug mąstė apie Dievo pažadus Senajame Testamente. Savo giesmėje jis garbino Dievą sakdamas: „Šlovė Viešpačiui, Izraelio Dievui, kad aplankė savo tautą ir atnešė jai išvadavimą[...]kaip nuo senų senovės buvo skelbęs savo šventųjų pranašų lūpomis“ (Lk 1, 68 – 69). Jis turėjo žinoti pranašų žodžius dar prieš angelui apsilankant, nes tarnavo šventykloje, buvo kunigas ir išmanė Šv. Raštą. Tačiau Dievo pažadai jam nebuvo gyvi, todėl jo tikėjimas buvo silpnas. Tapęs nebyliu, jis giliai mąstė pranašų mokymus. Jam bemažtant, Šv. Dvasia apšvietė jo protą pakeisdama silpną tikėjimą tvirtu.

Pasimokykime iš Zacharijo. Gal ir mūsų tikėjimas yra silpnas, todėl daugiau skirkime laiko Šv. Rašto skaitymui ir apmąstymui. Tada galėsime tikėti, kad Šv. Dvasia išugdys mumyse gyvą tikėjimą ir gilesnį Dievo pažinimą.

Malda. Dangiškasis Tėve, vesk mane į gilesnį Tavęs pažinimą. Štai aš! Štai Tu, mano Viešpatie ir Dieve, su manimi! Atsiųsk man savo Dvasią, kad ji mano vidinį alkį ir troškulį patenkintų Tavo pažinimu. O kad pažinčiau Tave, kad vis labiau Tave mylėčiau ir vis daugiau Tau atsiduočiau! Dėkoju, kad suteiki gilesnį Tavo Žodžio pažinimą. Dėkoju už tikėjimo ir vilties malonę. Meldžiu už save ir savo šeimos narius – paliesk mus visus Tavo pažinimu.

TREČIOJI DIENA

Gal 4, 4-5

„Bet, atėjus laiko pilnatvei, Dievas atsiuntė savo Sūnų, gimusį iš moters, pavaldų įstatymui, kad atpirtų esančius įstatymo valdžioje ir kad mes įgytume įvaikystę“.

Šiandien nemažai krikščionių nesupranta, kodėl Jėzus atėjo į pasaulį. Gal ir tiki Jėzaus atėjimu, tačiau nesuvokia, kodėl Jo atėjimas buvo reikalingas. Pakelyje į Emaus miestelį Jėzus išbarė mokinius sakdamas: „O jūs, neišmanėliai! Kokios nerangios jūsų širdys tikėti tuo, ką yra skelbę pranašai! Argi Mesijas neturėjo viso to iškentėti ir žengti į savo garbę?“ (Lk 24, 25-26). Maldoje mąstyk: Viešpatie, kokia Tavo meilė! Tu tapai žmogumi – Tu kentėjai ir mirei už mane. Prisimink pagrindines tikėjimo tiesas ir prašyk Šv. Dvasios supratimo malonės.

Žinome ir tikime, kad Dievas sukūrė pasaulį ir visa, kas jame yra. Žmogus sukurtas taip, kad gyvendamas intymiai bendrautų su Dievu. Taip pat žinome, kaip žmogus atsiliepė į Dievo gerumą. Atsisakius tikėti Dievo Žodžiu ir Jam paklusti, nebebuvo įmanoma gyventi pirmąjį Dievo vaikų santykių ir dalytis Jo garbe. Tik pats Dievas galėjo nutrukusius santykius atstatyti. Žmogus, Dievo kūrinys, dar ilgai nepajėgė šiuos santykius su Dievu atnaujinti. Žmogaus supratimas buvo tiek nuodėmės aptemdytas, kad jis nepajėgė atpažinti Išganytojo. Šimtmečiais žmonės buvo ruošiami Mesijo atėjimui. Abraomas išrinktas būti naujos tautos tėvu; jo asmenyje Dievas troško, kad Jo Tautos vaikai būtų Juo paženklinoti t.y. būtų šventi: „Būkite šventi, nes aš, VIEŠPATS, jūsų Dievas, esu šventas.“ (Kun 19, 2).

Senasis Testamentas mums atskleidžia, kad tai buvo ilgas, nelengvas ir neretai skaudus kelias. Kai kalbama apie „laiko pilnatvę“, reiškia, kad paruošiamasis laikas Išganytojo atėjimui jau pasibaigęs.

Jėzus nori vis iš naujo paliesti tiek visos bendruomenės, tiek mūsų asmeninį gyvenimą. Jis nori, kad tikinčiajam Kalėdos suteiktų progos sąmoningai bendrauti su Juo. Sąmoningai švęsdami esame jautresni Dievo malonei, jos veikimą greičiau atpažįstame. Dievas nori, kad šias Kalėdas atšvęstume naujai, su Juo pačiu. Dievo troškimas nepasikeitęs, jis tebėra toks pats – būtent, kad Jo žmonės būtų šventi, būtų Juo paženklinoti!

Mes patys turime ruoštis Dievo veikimui savo kasdienybėje. Tai mūsų atsakomybė. Niekas už mus negali to atlikti. Todėl esame raginami kasdien malda, Šv. Rašto skaitymu, nuoširdžia atgaila įveikti savo aklumą, širdies kietumą ir gyventi viltimi, kurią suteikia Jo Dvasia.

Malda: Dangiškasis Tėve, dabar ir man yra laiko pilnatvė, laiko pilnatvė gręžtis vis iš naujo į Tave, vis iš naujo atsiverti Tavo buvimui ir veikimui. (toliau melskis kaip širdis tave veda.... ir klausyk širdimi, kaip atsakys, kokia mintį sužadins.)

KETVIRTOJI DIENA

Mt 6, 31-33

„Todėl nesisielokite ir neklausinėkite: „Ką valgysime? Arba: „Ką gersime? Arba „Kuo vilkėsime? Visų tų dalykų labai vaikosi pagony. Jūsų dangiškasis Tėvas juk žino, kad viso to jums reikia. Jūs pirmiausia ieškokite Dievo karalystės ir Jo teisingumo, o visa tai bus jums pridėta.“

Ar įmanoma ruošiantis Kalėdų šventėms išvengti nerimo ir rūpesčių? Pasirengimas Kalėdoms atneša daugiau rūpesčių ir darbų. Reikia apsipirkti, maistą pagaminti, kalėdines dovanas supakuoti, sveikinimus parašyti, draugus ir gimines aplankyti. Visa tai užima daug laiko ir reikalauja daug energijos. Kai suprantame tikrąją Kalėdų prasmę, įmanoma būti ramiems, taikiems net ir darbų sūkuryje.

Svarbiausia suvokti, kad Kalėdos – Jėzaus Kristaus, Dievo sūnaus, gimimas, atėjimas į pasaulį. Jėzus mus moko: „Ieškokite pirma Dievo karalystės ir Jo teisingumo, o visa kita bus jums pridėta.“ Reikia skirti laiko Dievo Žodžiui ir prašyti malonės išgirsti, ką Jis nori mums pasakyti, parodyti, pamokyti. Svarbu tikėti Jo žodžiu ir laukti, kad mūsų malda būtų išklausa. Dievas mus myli ir nori, kad mes Jį labiau pažintume.

Kai šiandien meldžiatės, prašykite Šv. Dvasios, kad Ji parodytų dvasinio pasirengimo svarbą. Tai supratę,

pajusime ramybę ir taiką visuose darbuose. Tuomet medžiaginis pasiruošimas, kuris neša nerimą ir kelia rūpesčių, bus įveiktas, liks nuošalyje.

Kreipkite dėmesį, kad vaikai ar anūkai maldinga nuotaika ruošęsi Kalėdoms. Kiek įmanoma įtraukite visą šeimą į dvasinį pasiruošimą, pavyzdžiui, ruošiant prakartėlę, ar kartu paskaitant Šv. Raštą. Net ir mažiausieji gali pajusti Dievo mokymą. Naudinga kartu kalbėti ryto ir vakaro maldas ar melstis prieš ir po valgio. Šiais ir kitais būdais tėvai savo vaikams perduoda suvokimą visų pirma ieškoti Dievo karalystės. Kas kreips dėmesį į Jėzaus žodžius, nebus apvilts ir patirs gausių malonių.

Malda: Dievo karalystė... Dangiškasis Tėve, teateina Tavo karalystė į mano gyvenimą, į mano šeimą, į mūsų visuomenę... Į Tavo rankas dedu savo rūpesčius, savo nuotaiką, savo darbus ir uždavinius. Palaimink juos ir visa, kas mane supa. Teateina Tavo karalystė. Apgaubk mūsų namus savo Dvasia, savo teisingumo ir tiesos Dvasia, ramybės ir gailėstingumo Dvasia, meilės ir vilties Dvasia. Viešpatie Jėzau, ateik ir pasilik su mumis...

PENKTOJI DIENA

Lk 1, 35-36

„Angelas jai atsakė: „Šventoji Dvasia nužengs ant tavęs ir aukščiausiojo galybė pridengs tave savo šešėliu; todėl ir tavo kūdikis bus šventas ir vadinamas Dievo Sūnumi. Antai tavo giminaitė Elzbieta pradėjo sūnų senatvėje ir šis mėnuo yra šeštas tai, kuri buvo laikoma nevaisinga, nes Dievui nėra negalimų dalykų“.

Jėzaus gimimas apreiškia mums Dievo meilę žmogui. Angelas pasakė Marijai, „Šventoji Dvasia nužengs ant tavęs.“ Tai parodo, kaip intymiai Šv. Dvasia dalyvauja atpikimo darbe. Prieš mirdamas Jėzus pažadėjo apaštalams atsiųsti savo Dvasią (Jn 14, 16-17; 26; 16, 7). Apaštalų Darbų knygoje liudijama, kaip betarpiškai Šv. Dvasia dalyvavo Bažnyčios augime. Šv. Dvasios veikimas tuo nesibaigė. Kiekvienoje kartoje Šv. Dvasia yra aktyvi pavienių žmonių gyvenime ir bendruomenėse. Jos veikimas yra liudijamas ir šių dienų pasaulyje. Pažadėdamas atsiųsti Šv. Dvasią, Jėzus aiškiai pasakė, kad viena iš pirmųjų jos darbų yra parodyti tiesą tiems, kurie atsivers Jos mokymui. „Kai ateis toji Tiesos Dvasia, jus Ji ves į tiesos pilnatvę. Ji nekalbės iš savęs, bet skelbs, ką bus išgirdusi ir praneš, kas turi įvykti.“ (Jn 16, 13).

Atrodo, kad šiandieninis pasaulis dažnai klaidingai priima Jėzaus tiesas. Daug žmonių nesupranta nei savo gyvenimo tikslo, nei pažadėto pomirtinio gyvenimo. Kiti nepriima žmogaus nupuilimo realybės ir tiesos, kad reikėjo Jėzaus mirties juos išganyti. Daugybė krikščionių savo įsitikinimus grindžia ne Jėzaus Kristaus Evangelija. Daug sumaišties ir paklydimo, neapykantos ir žmogaus orumo pažeidimų. Mums labai reikia Šventosios Dvasios pagalbos.

Kaip galima atpažinti Jėzaus tiesą? Atsiminkime, kad Šv. Dvasios darbas yra mus mokyti ir parodyti ją. Skaitant Šv. Raštą, yra svarbu prašyti Šv. Dvasios malonės atpažinti ir suprasti skaitomą tiesą; be to, svarbu prašyti malonės paklusti šiai tiesai.

Viena iš pagrindinių tiesų, kurią turime suvokti, yra tai, kad mes esame Dievo vaikai, jo įpėdiniai ir dangaus paveldėtojai. Iš šios tiesos išplaukia mums teikiamos teisės ir privilegijos, ypač pažadėtos Šv. Dvasios dovanos: išmintis, supratimas, patarimas, tvirtumas, žinojimas ir Dievo baimė. Šios dovanos padeda pažinti Dievo planą, suprasti mūsų gyvenimo tikslą, aiškiau matyti ir teisingai spręsti kasdienio gyvenimo klausimus. Šios dovanos padeda tėvams vaikus auklėti, darbdaviams ir darbininkams padeda sąžiningai ir atsakingai dirbti, kunigams ir vienuoliams padeda rūpintis tuo, kas jiems pavesta.

Melsdamiesi sąmoningai kvieskite Šv. Dvasią į savo gyvenimą, ieškokime Jos išminties kasdieninio gyvenimo aplinkybėse.

Malda: stok Dievo akivaizdoje.... ir melskis savais žodžiais...

ŠEŠTOJI DIENA

Lk 1, 46-50

„O Marija prabilo: „Mano siela šlovina Viešpatį, mano dvasia džiaugiasi Dievu, savo Gelbėtoju, nes Jis pažvelgė į savo nuolankią tarnaitę. Štai nuo dabar palaiminta mane vadins visos kartos, nes didžiulį dalykų padarė man Visagalis, ir šventas yra Jo vardas! Jis maloningas iš kartos į kartą tiems, kurie Jo klauso.“

Jeigu Marija nuo pat savo vaikystės nebūtų išmokusi dėkoti ir garbinti Dievą, tikriausia jos lūpomis nebūtų suskambėjusi toji nuostabi garbinimo giesmė – Magnificat. Mes žinome, kad psalmės buvo jos kasdienės maldos dalis. Tikriausiai ji buvo įpratusi kartoti psalmės žodžius: „Dėkokit Viešpačiui, nes Jis yra geras, per amžius tveria jo ištikima meilė!“ (Ps 118). Šių laikų žmogui yra nelengva garbinti Dievą. Žmogus skatinamas kuo daugiau savom pastangom siekti ir kuo aukščiau save iškelti. Žmogus išskirtinai rūpinasi savo pasiekimais ir savo geru vardu. Ar tai esmė?

Mes tikėjimu į Jėzų Kristų esame tapę „nauji kūriniai“. „Taigi kas yra Kristuje, tas yra naujas kūrinys. Kas buvo sena – praėjo, štai atsirado nauja“ (2 Kor 5, 17). Kaip nauji kūriniai, mes turime ne save aukštinti, bet garbinti tik Dievą, mūsų Sutvėrėją. Šv. Paulius labai ryškiai pabrėžia skirtumą tarp „senojo žmogaus“ ir „naujojo kūrinio“ gyvenimo (Ef 4, 17-32). Naujojo gyvenimo prasmė – atnaujintas protas „dvasinėje gelmėje.“ „Privalu atsižadėti ankstesnio senojo žmogaus gyvenimo būdo, žlugdančio apgaulingais geismai, atsinaujinti savo proto dvasinėje gelmėje“ (Ef 4, 22-23). Tai labai svarbu. Nemažai savo idėjų ir gyvenimo papročių formuojame pagal šio pasaulio, atmetusio Dievą, pasiūlas. Bet Dievo noras yra atnaujinti mūsų protą ir mintis pagal Evangelijos tiesas.

Pagrindinė tiesa yra tai, kad mes esame Dievo tvariniai ir nuo Dievo priklausome. Mes neprilygstam Dievui, tačiau Jis mums parodė savo nuostabią meilę, priimdamas mus kaip savo sūnus ir dukras. Kaip mes galime atsidėkoti Dievui už tokią Jo meilę? Senasis Testamentas mums sako: „Garbinkite VIEŠPATĮ ir aukštinkite jį, kiek tik galite.“ (Sir 43, 30).

Popiežius Jonas Paulius II savo enciklokoje „Redemptoris Mater“ rašo apie Marijos dėkingumo maldą: „Dievas sukūrė visa, kas visatoje egzistuoja. Sukurdamas žmogų Dievas jį padarė panašų į save patį, skirtingą nuo visų kitų kūrinių. To dar neužteko. Dievas davė save patį per savo Sūnų Jėzų Kristų. „Dievas taip pamilo pasaulį, jog atidavė savo viengimį Sūnų, kad kiekvienas, kuris jį tiki, nepražūtų, bet turėtų amžinąjį gyvenimą.“ (Jn 3, 16). Marija yra tos nuostabios tiesos pirmoji liudininkė.“

Malda: Melskimės, kad galėtume pripažinti Dievo didybę, Jo garbę ir kad Jį garbintume taip, kaip Marija garbino ir šlovino. Pasiryzkime dažnai skaityti Šv. Raštą, ypač garbinimo psalmes. Melsdamiesi Dievą garbinkime ir Jam dėkokime. Tai darydami pajusime Dievo didybę.

SEPTINTOJI DIENA

Žyd 1, 1-3

„Daugel kartų ir įvairiais būdais praeityje Dievas yra kalbėjęs mūsų protėviams per pranašus, o dabar dienų pabaigoje jis prabilo į mus per Sūnų, kurį paskyrė visatos paveldėtoju ir per kurį sukūrė pasaulius. Jis, Dievo šlovės atšvaitas ir jo esybės paveikslas, palaikantis savo galingu žodžiu visatą, nuplovęs nuodėmes, atsisėdo [Dievo] didybės dešinėje aukštybių aukštybėse“.

Daugelis krikščionių įsivaizduoja Dievą esantį kažkur toli ir nepasiekiamą. Toks klaidingas Dievo supratimas yra tikrai tragiškas, nes šios dienos skaityme matome, kad „Jis yra Dievo šlovės atšvaitas ir Jo esybės paveikslas“. Mums reikia ypatingai suprasti dvi Jėzaus savybes: Jo artumą žmonijai ir Jo didybę. Jonas Paulius II kalbėjo apie Dievo artumą, pasireiškusi per Jo Sūnų: „Dievas ryškiausiai įrodė mums savo artumą siųsdamas savo Žodį, Švenčiausios Trejybės antrąjį Asmenį, kuris priėmė mūsų žmogišką kūną ir gyveno tarp mūsų.“ Tačiau mes negalime pamiršti Jėzaus didybės. Prisikėlęs Jėzus buvo išaukštintas, sėdo Tėvo dešinėje; Jam duotas vardas, kuris yra virš visų vardų. (Fil 2, 9-11). Todėl mes su didžiausia pagarba turime artintis prie Dievo, pripažindami Jo šventumą.

Kaip atsiliepiame į šią Dievo meilę, kuri mums teikiama per Sūnų Jėzų? Šv. Jonas nurodo, kaip žmogus reagavo: „*Pas savuosius atėjo, o savięji jo nepriėmė.*“ (Jn 1, 11). Kaip su mumis? Kaip mes Jį priimame? Popiežius minėtoje kalboje mokė, kaip atsiliiepti: „Su didžiausiu dėkingumu ir pagarba Dievui, kuris panorėjo taip priartėti prie mūsų, su nusižemimu ir su džiaugsmu turime kartoti: „Tu vienas esi Viešpats, Tu vienas esi Aukščiausias, Jėzau Kristau, su Šventąja Dvasia, Dievo Tėvo Garbei!“ Amen.

Malda: Melskimės, kad per Kalėdų šventę pajustumė Dievo meilės tikrovę, kuri mums apsireiškia per Jėzų Kristų. Prašykime Šv. Dvasios pagalbos. Kartokime šią maldą kasdien: **„Ateik Šv. Dvasia. Apšviesk mano protą, kad suvokčiau Dievo meilę, apreikštą Jėzaus gimimu. Padėk man suprasti, kad Jėzus yra mano Išganytojas ir kad Jis man reikalingas. Ateik Šv. Dvasia – čia ir dabar!“**

Baigiant šią ketvirtąją savaitę:

- prisimink, ką pats Viešpats yra išmokęs per kasdieninę maldą. Jei vedei užrašus, vėl juos peržiūrėk;
- padėkok Dievui už viską, kas sužadinta Tavyje;
- pasiryšk dažnai melsti ir skaityti Šv. Raštą;
- paskirk laiko pasiruošti išpažinčiai. Prašyk Šv. Dvasios, kad nurodytų tavo nuodėmes, ypatingai tas, kurios tau nežinomos ir kurių lik šiol nesi pastebėjęs. Dievas trokšta tyros širdies.

Parengė Švč. Mergelės Marijos Nekaltojo Prasidėjimo Vargdienių seserys

Spausdinti

Dalintis:

Facebook

Twitter

Print

Email

Google

Daugiau susijusių straipsnių...

1. IV Advento sekmadienis
2. Advento pamąstymai
3. Advento vainikas

[top]

Nuorodos | Taisyklės | Virtuali kelionė | Parama | Svetainės parama | Naujienlaiškis | Paštas | Šventųjų kalendorius

Vievio šv. Onos parapija | Kaišiadorių vyskupija | Visos teisės saugomos | 2013